

Dokončí jen borci

V Krkonoších se konal další ročník extrémního závodu zaměřeného na simulování činnosti vojenské hlídky v horském terénu Krkomeň

V Krkonoších se konal další ročník extrémního závodu zaměřeného na simulování činnosti vojenské hlídky v horském terénu Krkomeň

Dokončí jen borci

Celkem dvacet družstev Armády České republiky a Horské služby ČR soutěžilo v extrémním závodě Krkomeň 2017 ve Špindlerově Mlýně, při kterém si účastníci sáhli až na dno svých sil. Dlouhé čtyři dny zápolily tříčlenné týmy nejen s náročnou tratí, v rámci které absolvovaly nespočet disciplín od horolezectví, orientace v terénu, skialpinismu, střelby, záchrany osob a dalších, ale i se dvěma bivaky pod širým nebem, kdy teplota klesla pod -10 °C.

Otevřený přebor velitele Pozemních sil Armády ČR v mrazivých horách vojáky dokonale prověří. Extrémně náročný závod Krkomeň každoročně nedokončí skoro polovina účastníků. „Závod simuluje činnost vojenské hlídky v neznámém horském terénu spojenou se záchranou osob a vyžaduje vysokou úroveň individuálních schopností a dovedností, stejně jako týmovou spolupráci,“ uvádí sportovní ředitel kapitán Eduard Zíka.

Letos z náměstí ve Špindlerově Mlýně v pondělí 18. prosince dvacet minut před jedenáctou hodinou dopoledne odstartovala dvacítká tříčlenných družstev. Vojáky a příslušníky Horské služby čekala první ze tří etap – rychlostní vytrvalostní závod na 15 km. Poté byli závodníci přepraveni ze Špindlerova Mlýna vrtulníkem na Růžohorky nad Pecí pod Sněžkou, kde závod pokračoval dalšími z řady dovednostních, vytrvalostních a outdoorových disciplín včetně bivaku v horách.

Psychika a rozložení sil

V průběhu celého závodu absolvovaly týmy přesun zasněženými Krkonošemi dlouhý 80 kilometrů s převýšením 5 000 metrů. Samozřejmě s veškerým potřebným vybavením a zásobou jídla a pití nutnou pro přežití. Během závodu je zakázáno používat GPS navigační prostředky, mobilní telefony a vyžádat či přijmout cizí pomoc. Orientaci v terénu účastníkům usnadňuje pouze obyčejná buzola a mapa. Pomocí jednoduchých pomůcek hledají v členitém horském terénu předem vytyčené body rozmístěné po celých Krkonoších. Poté pokračují co nejkratší trasou k bodům zakresleným v mapě.

Záchrana, když opravdu dojdou síly, představuje čip. Ten v případě potřeby dovede organizátory k závodníkovi. „Čip má každý účastník závodu. Umožňuje to nepřetržitě sledovat dění na trase, kde lze v případě nutnosti okamžitě zasáhnout. Závodník může v krajní

nouzi použít i zapečetěný mobilní telefon, což ale znamená okamžitou diskvalifikaci,“ upřesňuje kapitán Zíka.

Zvítězila Horská služba

Názvy disciplín stejně jako jejich obsah byl různorodý. Mezi nejzajímavější patřilo stanoviště pod názvem Tofana 1917, kde bylo úkolem družstva pomocí lanových technik vybudovat bezpečný přechod pro rotu pěchoty přes horskou soutěsku v časovém limitu 15 minut. Nebo třeba Doss Alto 1918, kde muselo družstvo pomocí lanových technik vystoupit na vrchol soutěsky, odtud vést palbu na fiktivního nepřítele, následně se opět pomocí lana přesunout na další stanoviště a znovu vést mířenou palbu. Obsah jednotlivých disciplín byl všestranný a prověřil závodníky od orientace v terénu, přes záchrany osob až po přežití v extrémních podmínkách.

A fakta

Svým obsahem a pojetím Krkomen navazuje na každoročně konané závody Lyžařských hlídek Československé branné moci, v době první republiky, v letech 1919 až 1938. Lyžařské závody byly v tomto období organizovány v tzv. „Výcvikových střediscích“, která měla naše armáda zřízena hlavně pro výcvik horských jednotek v lyžování a horolezectví.

Soutěžní družstva se ale také účastnila Mezinárodních závodů lyžařských hlídek, kde se naši reprezentanti vždy umísťovali na předních příčkách. Například ve Francii, konkrétně v Chamonix-Mont Blanc, v Polsku v Zakopaném nebo v Rumunsku.

Nejlépe se s překážkami na trati popralo družstvo Horské služby Krkonoše, na druhém místě se umístil tým 7. mechanizované brigády a na třetím místě skončilo družstvo 43. výsadkového praporu Chrudim.

I přesto, že všichni zúčastnění prokázali v průběhu závodu svou houževnatost, únava, zdravotní důvody nebo poškození vybavení nakonec zapříčinilo, že závod dokončilo 13 z 20 startujících družstev. Letošní již 7. ročník Krkomena potvrdil fakt, že je to závod pro opravdové tvrdáky a každý, kdo jej dokončil, je borec.

Devadesátiletá tradice

Krkomen, který se od roku 2009 koná ve Špindlerově Mlýně na Brádrlerových boukách, svým obsahem a pojetím navazuje na každoročně konané závody Lyžařských hlídek Československé branné moci v době první republiky. Vojáci, stejně jako jejich

prvorepublikoví předchůdci, mají závod jako součást zimního výcviku.

„Letošní ročník Krkomena je významnější o skutečnost, že připomíná 90. výročí od doby, kdy se ve Špindlerově Mlýně začaly konat závody Lyžařských hlídek Československé branné moci. Proto I. etapa v délce 15 km z větší části kopírovala historickou trať závodu z roku 1927,“ pokračoval kapitán Zíka. K umocnění historického odkazu se tak na start symbolicky postavil i závodník s dobovým oblečením a výbavou.

Text a foto: kpt. Jana Sedláčková

Prioritou jsou vojáci 2

Rozhovor s ministryní obrany Karlou Šlechtovou

Pod vlajkou OSN 6

Kdo je vojenský pozorovatel OSN

Ebola na vlastní kůži 8

Příslušníci AZ odboru biologické ochrany Těchonín se poprvé zapojili do aktivačního cvičení

Do Afghánistánu jako jeden tým 10

Příprava na reálný střet s protivníkem

Operace METRO-C 12

Hranický prapor završil výcvikový rok 2017 na Libavé

Bosna zahynul v Afghánistánu 14

Galerie vojáků, kteří položili život za vlast

Vojenská policie v Iráku 16

Největší výzvou je zaujmout pozornost posluchačů

Ovčák Tomáš 18

Příběh jednoho z nejúspěšnějších novodobých služebních psů

Strážní andělé 20

Čeští ochránci bdí nad bezpečím poradců v Kábulu

Česká republika nechyběla mezi signatáři 22

Členské země Evropské unie přihlášeny se k projektu PESCO udělaly významný krok k rozšíření obranné spolupráce

Mezi obyvateli mají velmi dobrý zvuk 24

Rozhovor s ředitelem KVV Pardubice plukovníkem Františkem Hlaváčkem

KVV Pardubice a pěší rota AZ 26

Představujeme krajská vojenská velitelství

Fyzička je pro vojáky alfou i omegou 28

Nová posilovna v areálu Generálního štábu AČR

Konec M4 30

Spojené státy vybírají nové útočné pušky

Konec neuvážených škrťů? 32

Návrh rozpočtu Pentagonu pro rok 2018

CASRI 36

Manuál profesionálního vojáka

Vznikla rozdělením 38

Armáda České republiky si připomíná dvacet pět let své existence

Propozice přeborů 40

Přehled sportovních akcí 2018

Nikdy nic nevzdal 42

Válečný veterán armádní generál Tomáš Sedláček by se v těchto dnech dožil sta let

Rukávové znaky 46

Manuál profesionálního vojáka

Období druhé světové války 48

Služební tělovýchova u československých zahraničních jednotek doplňovala bojovou přípravu

PF 2018

Krásným zvykem bývá přátelům čtenářům vždy na začátku roku hodně pohody a úspěchů do nadcházejícího období. Takže i my vám přejeme vše nej. A navíc přidáváme ještě malý dárek v podobě nové grafické úpravy našeho časopisu.

**Ministryně obrany Karla Šlechtová:
V armádě jsou profesionálové, kteří
vědí, co dělají, potřebují ale vytvořit
vhodné podmínky**

Prioritou jsou vojáci

Předseda vlády Andrej Babiš uvedl ve středu 13. prosince 2017 do funkce ministryně obrany Karlu Šlechtovou. Hned v prvním projevu upozornila, že chce investovat do lidí, do vojáků, do obranyschopné české armády. Prioritou nové ministryně obrany je také modernizace armády. Okamžitě po svém nástupu do funkce zahájila také sérii pracovních cest k jednotkám a zařízením resortu Ministerstva obrany.

Paní ministryně, veřejnost tak trochu zaskočilo vaše rozhodnutí opustit již zaběhnutý resort MMR a stát se ministryní obrany. Co vás k tomu vedlo?

Především – být ministryní obrany je pro mě velká čest a pocta. Cítím silnou odpovědnost vůči státu i občanům. Pro mnohé lidi by to mohlo znít jako klišé, ale byla jsem vychovávána k vlastenectví, a to je pro mne obrovská hodnota. Víím, že právě vojáci toto hodně chápou.

A proč jsem nabídku přijala? Politik má jít tam, kde ho nejvíc potřebují. Neskrývám, že nabídka na řízení obrany mě potěšila, nicméně

ministr si nevybírám, kam ho předseda vlády a prezident pošlou. Za tři roky jsem postavila na nohy Ministerstvo pro místní rozvoj, moje výstupy včetně nových zákonů jsou viditelné, a to byl zřejmě důvod, proč jsem byla vybrána pro tento nový post. Jdu do toho každopádně se stejným elánem, s jakým jsem reformovala MMR.

Jsem vystudovaná ekonomka, manažerka, pracovala jsem na auditech, komunikovala s Evropskou unií i OSN, mám diplomatické zkušenosti. A navíc mám mnohaleté zkušenosti s veřejnými zakázkami včetně přípravy nového zákona, který jejich vyhlášení zásadně upravuje. Takže jestliže Česká republika potřebuje vojenské zakázky urychlit, ale tak, aby vše zůstalo čisté a průhledné, kdo jiný by sem měl jít? Ale je to i obráceně, obrana otevírá dveře českým zbrojařským a průmyslovým podnikům do zahraničí...

Nemám samozřejmě ambice řídit generály. V armádě jsou profesionálové, kteří vědí, co dělají, potřebují ale vytvořit vhodné podmínky. A to je můj hlavní úkol. Za prvních 14 dní jsem navštívila Travnice, Čáslav, Chrudim, a potěšilo mě, že jsem všude našla spoustu

skvělých mužů a žen s vysokým vědomím profesní cti. S takovými se dobře spolupracuje. A protože postupně hodlám navštěvovat další posádky a útvary, myslím, že mě řada příjemných setkání ještě čeká.

Na post ministryně resortu pro místní rozvoj jste se dostala takřka jíc zesponzorovaně, předtím jste si prošla řadou funkcí. Je znalost státního sektoru výhodou, díky které člověka takzvaně snadno neopijí rohlíkem?

Samozřejmě. Člověk musí úředníky znát, aby jim rozuměl a uměl odlišit běžné a potřebné administrativní procesy od triků, jak nemuset něco udělat nebo nepřevzít osobní odpovědnost. A to je moje další úloha. Chci zpřehlednit systém práce celého ministerstva, zefektivnit ho a udělat ho více transparentní. Veřejnost by také měla vědět, že Ministerstvo obrany není jen armáda, ale že je zde spousta dalších povinností, například řízení pěti státních podniků s tisíci zaměstnanci.

Váš děda byl vojákem, také vaše rodina má určitou historii během

druhé světové války. Jaký byl v minulosti váš vztah k armádě a válečným veteránům?

Ano, můj dědeček býval vojákem, máme doma z té doby spoustu fotografií. Ale i bez ohledu na rodinnou historii je můj vztah k armádě a veteránům dlouhodobě kladný.

Vždycky jsem si vážila skutečných lidí, kteří se nebáli za své ideály nasadit zdraví i život. Měla jsem to štěstí, že jsem se s nimi setkávala opakovaně na veteránských slavnostech i na různých přehlídkách.

Na MMR jsem se takto setkávala s členy Horské služby, při stovkách cest po venkově s dobrovolnými hasiči. Ti všichni spojili svůj život s rizikem, podobně jako vojáci nebo aktivní záložníci. Vážím si těchto lidí, často neobvykle skromných, kteří přispívají k tomu, že je naše republika vnímána jako jedna z nejbezpečnějších zemí světa. Zaslouží si všichni nejen moji úctu, ale i úctu celé veřejnosti.

Mnohé asi překvapily vaše znalosti resortu obrany, se kterými jste na ministerstvo přišla. Jak se vám podařilo v tak krátké době se s těmito

záležitostmi seznámit a nastudovat je?

Jak říkal slavný antický filosof Sókratés, „vím, že nic nevím“. ;-) Přijímám ty informace s pokorou. Hodně jsem se snažila nastudovat, a stále se učím.

Kolegy jste před vánočními svátky překvapila tím, že vaše auto u nich zastavilo a vy osobně jste jim přišla popřát. Jste známá tím, že hodně chodíte mezi podřízené a diskutujete s nimi. Vnímáte tento osobní kontakt jako výhodu?

To není výhoda. To by měla být samozřejmost pro každého manažera a povinnost každého velitele. Chcete-li, aby za vámi lidé šli, musíte o nich hodně vědět. Mým cílem je být s vojáky co nejvíce v kontaktu. I proto jsem den před Silvestrem navštívila neočekávaně některé posádky a popřála těm, co drželi službu, vše dobré do Nového roku.

Zmínila jste, že při vaší návštěvě Generálního štábu vám určitou dobu trvalo, než jste pány generály

rozpovídala. Není to dáno i tím, že vojáci se většinou vyjadřují již s ohledem na svou profesi velice stručně?

To asi bylo více faktory. Měli před sebou neznámou osobu, nevěděli, co mohou ode mě čekat a jaké mám znalosti. A nerada bych, aby se slovo „rozpovídat“ zaměňovalo za „tlachat“. Rozpovídat znamená objasňovat, argumentovat, dávat do kontextu. Pouhá informace není bez kontextu k ničemu. Hodně jsem se proto vypytovala zejména na to, co vojáci nejvíce potřebují. Je dobré si utřídit to, co jsem slyšela, s tím, co je napsané v plánech na papíře. Nakonec byla výsledkem mé návštěvy debata, kterou považuji za prospěšnou pro obě strany.

Předchází vás pověst o velké pracovitosti a také přísnost, možná tím u některých lidí vzbuzujete jisté obavy...

Obavy? Pokud úředník naplno poctivě pracuje, žádné obavy mít nemusí. Bát by se měl ten, kdo nechápe, že Ministerstvo obrany není mateřská školka, ale vyžaduje plné nasazení. Na armádě přece závisí bezpečnost naší vlasti

Zaznamenali jsme

„Jsem velmi ráda, že jsme se s vedením Generálního štábu shodli na několika prioritách, k nimž patří především vojáci, jejich vybavení, výzbroj, výstroj a dobré boty. Prostě aby měli všechno to, co potřebují ke své činnosti při výkonu služby obrany státu,“ uvedla Karla Šlechtová během své návštěvy tohoto velitelského orgánu armády. „Samozřejmě, že mezi další priority patří vybavení technikou, což se týká zejména velkých zakázek, kde teď stojím před rozhodnutím k jejich podpisu.“ Jmenovala přitom zakázky na radiolokátory MADR, nákup víceúčelových vrtulníků či pořízení nových děl. Upozornila, že s generalitou české armády diskutovala o navýšování počtu nejen vojenských profesionálů, ale také vojáků v aktivní záloze. Byla by ráda, kdyby jich už v roce 2020 mohlo v české armádě působit pět tisíc, což je o pět let dříve, než bylo dosud plánováno. Podobně se vyjádřila i o splnění plánů rekrutace profesionálních vojáků. Podle Karly Šlechtové má česká armáda co nabídnout a vyzvala občany, aby se o podmínky přijetí zajímali.

„Vojáků máme 24 000. Mým cílem je postupně navýšit počet mužů a žen v uniformě na 30 000, což je číslo odpovídající zemi naší velikosti. K tomu pět tisíc aktivních záložníků. Stav se zdá uspokojující, nicméně se budu snažit o navýšování a to i díky větší osvětě. V oblasti finančního ocenění vojáků došlo v posledních letech k výraznému zlepšení, po sečtení platu a příplatků je průměrný příjem někde kolem 40 000 měsíčně. Nicméně platy vojáků je jedna ze záležitostí, na které se chci podívat,“ řekla Karla Šlechtová v této souvislosti v rozhovoru pro Parlamentní listy.

Upozornila také, že je silnou zastávkyní našeho členství v NATO a EU. „Jsou to pro nás pojistky bezpečnosti a stability, které nemají srovnatelnou alternativu. Jsme členskými zeměmi právě proto, abychom se v případě konfliktu nebránili sami, ale pomohli nám spojenci. Na této tzv. kolektivní obraně je Severoatlantická aliance postavena. A povědomí lidí, jak se chovat? To musíme postupně budovat už od mládí. Proto chci vrátit do škol brannou výchovu, a to jak do základních, tak středních škol,“ dodala.

a úkolem mým a lidí na ministerstvu je, aby vojáci měli co nejlepší podmínky, výcvik, výstroj a výzbroj. To je o profesní cti v oboru.

Asi žádné ministerstvo nemá tolik pietních a ceremoniálních akcí jako resort obrany. Jak moc se jich osobně chcete účastnit, a nebudou vás odvádět od důležitých úkolů práce?

Tradice tvoří armádu. Máme-li cítit smysl práce, musíme mít vzory a opakovat dobré rituály. Považuji svou účast na setkáních s veterány nebo na slavnostních akcích za počtu

těm, kdo často mrznou v dešti nebo sněhu. Je to svého druhu poděkování i posilování týmového ducha armádních složek. Abych ale pouze fangličkovala a skutečná práce kvůli tomu stála, to opravdu není můj styl.

Říká se, že vaším hlavním úkolem na ministerstvu bude rozeběhnout akviziční proces. Jaká konkrétní opatření v tomto směru chystáte?

Už jsem s nimi začala. Pracuji s různými informacemi a potřebuji pochopit systém. Pokud existují řídicí dokumenty, musí být ve vzájemném souladu. Máme koncepci rozvoje armády, střednědobý plán, akviziční plán. A není přece možné, aby se některý projekt objevil v jednom dokumentu a v dalším chyběl. Seznamuji se proto s úlohou všech do procesu zapojených složek, nechávám si vysvětlit souvislosti od specialistů na danou problematiku, českou i evropskou. Chystám se zkrátit čas na dodání technických specifikací a chci, aby tyto požadavky koncepční a souhrnné.

Nemůžeme kupovat zbraňové systémy, aniž bychom věděli, kdo nám do nich bude dodávat střelivo a za kolik, kde se bude zajišťovat jejich servis a kdo zaškolí jejich obsluhu. V tomto ohledu se ne vždy postupovalo koncepčně.

Už první poznatky mě utvrdily v tom, že do budoucna bude nutné některé postupy změnit. Počínaje řádně zpracovanou specifikací reálných potřeb od Generálního štábu. Nebudu kupovat nepotřebné vybavení jen proto, aby se utrácelo. Chci znát od generálů jasně potřeby vojáků a od úředníků slyšet, zda na to máme peníze a jak a kdy se vše pořídí.

Zmínila jste, že k vašim prioritám patří vojáci, jejich vybavení, výzbroj a výstroj. Na co dalšího hodláte zaměřit svou pozornost?

Chci zvýšit počet lidí sloužících v armádě, a to, zdůrazňuji, kvalitních lidí. Chci dosáhnout, nebo se aspoň co nejvíc přiblížit cíli 30 000 vojáků a 5 000 příslušníků aktivní zálohy. To ale znamená hodně lidí namotivovat, vzbudit v nich vlastenectví a chuť chránit republiku.

Jedním z velkých omylů je domnívat se, že profesionál se rovná chladný počtář, který dělá věci jen kvůli platu. Armáda ČR není cizinecká legie. Musí ji tvořit profesionálové, sice dobře zaplacení, ale zároveň zapálení pro věc a vnímající své zaměstnání jako čest a poslání. Nechci anonymní vojsko, chci konkrétní vojáky, na něž budou jejich rodiny a přátelé hrdí a kteří budou příkladem ostatním. Může se to zdát v dnešní pragmatické době naivní, ale je to podle mě jedna z věcí, jež udrží tuhle zemi s rovnou páteří. Budu-li v čele resortu dostatečnou dobu, zaměřím se proto také na osvětu, propagaci brannosti a zavedení moderní branné výchovy na základních a středních školách.

Neumím zázraky, nemám kouzelný proud, kterým bych mávla, a bylo by hotovo. Všechny ty plány a činnosti jsou dlouhodobé. Budu ráda, pokud dostanu v příštích měsících prostor je realizovat.

Úkolem České republiky jakožto členu NATO je plnit závazky v oblasti obranného rozpočtu. Jak moc důležité je další zvyšování výdajů na obranu?

Absolutně. Se starou technikou, kompatibilní tak nanejvýš s armádami Varšavské

smlouvy, není možné přežít v 21. století. A kvalitní technika stojí peníze, s tím se nedá nic dělat. A nejde jen o techniku a zbraně. Jde také o kvalitní přílby, maskáče, balistické vesty, boty, osobní GPS... A to nemluvíme o dronech, chytré munici a dalších „vyčytávkách“ tohoto století. Nemůžeme mít vrtulník za miliardu a v něm vojáky, kteří si budou kupovat neprůstřelné vesty a helmy za své peníze. To je nejenom netaktické, je to i nemorální.

Čeští vojáci jsou dlouhodobě oceňováni za službu v mezinárodních operacích. Zároveň od některých politiků zaznívají výzvy k omezení naší účasti v misích. Co byste těmto kritikům vzkázala?

Už jsem to říkala mnohokrát. Zahraniční mise jsou důkazem toho, že Česká republika bere svou účast v mezinárodních uskupeních vážně. Řešení konfliktů v ohnisku problému je navíc mnohem levnější a bezpečnější než řešit tentýž konflikt až na našich hranicích, ve vzdušném prostoru nebo v obytných pro imigranty. A to nemluvíme o tom, že mise jsou pro vojáky neocenitelnou bojovou zkušeností.

A ještě jedno je třeba vědět. Letos si kromě století od vzniku republiky připomeneme i 80 let od roku 1938 a 50 let od roku 1968. Jak víme, v obou případech by sama naše armáda proti mnohem silnějším protivníkům obstát nemohla a ani neobstála. Tím spíš je pro nás důležité, aby garantem naší samostatnosti byli silní a spolehliví partneři. Proto je důležité i naše členství v NATO a EU. A pokud po někom chceme, aby se choval čestně a spolehlivě, musíme se tak především chovat i my sami. Proto musíme být součástí společných zahraničních misí, proto musíme plnit slib o 2% HDP na společnou obranu. Děláme to sami kvůli sobě.

A co byste tedy vzkázala vojákům, členům A reportu, kteří si úlohu armády v 21. století plně uvědomují?

Přeji všem lidem, kteří jsou čestně odhodláni něco změnit k lepšímu, vše nejlepší. A mnoho úspěchů v tomto věčném boji. Opakuji, těším se na spolupráci a zdůrazňuji – jsem tu pro vás, jsem tu proto, abych vám pomáhala.

Text: Vladimír Marek,

foto: archiv MMR, Jana Deckerová a Miroslav Šindelář

A fakta

Karla Šlechtová se narodila 22. května 1977 v Karlových Varech. V letech 1995 až 2001 studovala na Západočeské univerzitě, Fakultu ekonomickou, obor Veřejná správa, management, regionální rozvoj a obor Podnikový management, veřejná správa, management, ekonomie. V následujících třech letech byla zaměstnána v Bruselu u organizace CSR Europe jako koordinátor projektových portfolií v oddělení komunikace a členská základna. Po návratu z Belgie vedla a řídila projekty EU v pražském Evropském centru pro veřejnou správu. Později působila jako senior konzultantka v poradenské společnosti Deloitte.

V únoru 2011 nastoupila na Ministerstvo pro místní rozvoj ČR. Od června 2014 do září 2014 působila jako ředitelka odboru EU fondů na Úřadu vlády České republiky. Od září 2014 do 13. prosince 2017 pracovala jako ministryně pro místní rozvoj vlády Bohuslava Sobotky. Ten samý den převzala funkci ministryně obrany ve vládě Andreje Babiše. Ovládá anglický, francouzský a německý jazyk.

Kdo je vojenský pozorovatel OSN

Tak trochu ve stínu těch velkých, převážně aliančních misí, zůstávají ty malé, pozorovatelské. Většinou pod mandátem OSN. Právě tohle byl také důvod, proč jsme se rozhodli vyčlenit v A reportu stálou rubriku věnovanou lidem, kteří slouží v různých částech světa s modrým baretem na hlavě.

Kdo je to „MILOB“? MILOB v terminologickém slangu Organizace spojených národů (OSN) označuje vojenského pozorovatele OSN (tj. UN MILitary OBserver). Vojáka, který jeden rok svého života stráví na místech, kde proběhly a mnohdy ještě probíhají největší zvěrstva, kterých je lidstvo schopno se dopouštět. Během svého působení v misi navštěvují tito pozorovatelé tamní uprchlické tábory, věznice, nemocnice, komunikují s rebelskými skupinami, civilním obyvatelstvem, ale občas musí čelit třeba i dětským vojákům, ženám, které se staly oběťmi hromadného znásilňování, tropickým nemocem a různým kulturním výzvám. Často jsou tito vojáci odkázáni jen sami na sebe a v situacích, kdy jejich život visí na vlásku, si musí poradit jen úsměvem a modrým baretem. Jsou totiž celou dobu neozbrojeni.

Jak se stát vojenským pozorovatelem OSN, jaká jsou kvalifikační kritéria a kladené nároky, jak vypadá normální den na misi a s jak velkým nebezpečím se musejí vojenští pozorovatelé běžně vypořádávat, vám představí nový seriál „Pod vlajkou OSN“. O své zážitky z misí se s vámi podělí pozorovatelé z aktuálních i minulých misí. Vraťme se však k představení role vojenského pozorovatele.

Modré barety v řadách AČR

Od roku 1989 do ozbrojených konfliktů probíhajících od Namibie po Gruzii odjelo už více než 800 příslušníků resortu Ministerstva obrany. První vojenský pozorovatel byl ale do zahraniční mise vyslán ještě dávno před vznikem ČR. První mise, do které se tehdejší Československo zapojilo, byla účast v dozorčí komisi států na korejském poloostrově. V rámci této operace působilo více než 600 vojáků. Po rozdělení federace se celý kontingent vojenských pozorovatelů účastnil mise v Iráku, dvacítko pozorovatelů poté odjela na misi do Angoly a dalších dvacet do Mosambiku a Libérie. Čeští vojenští pozorovatelé OSN dále působili v Chorvatsku, Gruzii, Makedonii, Sierra Leone, Etiopii, Eritrei, Tádžikistánu, Afghánistánu a v Sýrii. V současnosti v misích OSN působí sedm vojenských pozorovatelů: tři ve Středoafričské republice a po dvou v Kosovu a Demokratické republice Kongo. V novém roce první dva čeští pozorovatelé vyjedou do Malijské republiky, kde budou působit v sektoru Gao na východu země.

Pro porovnání v současných patnácti misích OSN působí 1 650 vojenských pozorovatelů, přičemž téměř 400 z nich slouží v Demokratické republice Kongo. Největším počtem vojenských pozorovatelů do misí OSN přispívá Etiopie, Pákistán a Ghana.

Nové mandáty, nové úkoly

Vojenští pozorovatelé jsou nedílnou součástí téměř všech misí OSN. Ze strany OSN

jsou chápáni jako expertní členové mise používající některé výsady a imunity. Možná nejdůležitějším specifickým je fakt, že za všech okolností působí neozbrojeni. Přestože probíhají debaty o tom, že v některých případech by pozorovatelé měli být ozbrojeni, OSN zastává názor, že tito specifictví příslušníci mise mají být vždy vnímáni jako „neozbrojeni neutrálové“ a nezbuzovat tak v očích civilního obyvatelstva žádné obavy. Pokud by byli nasazeni ozbrojeni, mohli by být pokládáni za příslušníky vojenských kontingentů, kteří plní úkoly odlišné od těch pozorovatelových.

Historicky byly primárními úkoly vojenských pozorovatelů zejména dozor, monitorování, ověřování a podávání zpráv o dodržování mírových dohod. Moderní mise ale kladou ve svých mandátech na vojenské pozorovatele daleko větší nároky. Nově se podílejí například i na monitorování odzbrojení, demobilizace, přeskupení a výcviku ozbrojených sil, na pomoci při odhalování a konfiskaci nelegálních zbraní, na výměně válečných zajatců, ale také na udržování kontaktu mezi válčícími stranami konfliktu, zprostředkování komunikace mezi komponenty mise (včetně civilních), humanitárními a nevládními organizacemi apod.

Výběrové řízení

Kdo se může stát vojenským pozorovatelem OSN? Předně vojenský pozorovatel musí mít národnost členského státu OSN. Přestože jako člen mise OSN nemůže plnit úkoly ve prospěch své vysílající země, je na něj za všech

okolností nahlíženo jako na reprezentanta svého státu. Jakékoliv poklesky či prohřešky proti stanovené disciplíně a pravidlům jsou vždy řešeny s domovským státem. Vojenský pozorovatel musí být v aktivní vojenské službě vysílajícího státu po dobu nejméně pěti let před jeho vysláním.

Každý kandidát na vojenského pozorovatele musí splnit zdravotní kritéria definovaná OSN a zároveň by měl být ve věkové kategorii 25 až 55 let. Zvláštní pozornost při výběru zájemců o službu pod vlajkou OSN se totiž věnuje jejich dobrému fyzickému a zejména duševnímu stavu. Vzhledem k tomu, že vojenský pozorovatel musí často čelit vysoce stresovým situacím, ve kterých je odkázán jen sám na sebe, pouze psychicky vyrovnaní a soběstační kandidáti mají šanci na úspěch.

Příležitost pro ženy

Vojenský pozorovatel je nominován obvykle v hodnosti kapitána nebo majora. V závislosti na plněném úkolu může OSN požadovat i nominaci podplukovníka či plukovníka. OSN se však snaží naplnit cíl generálního tajemníka OSN, aby minimálně patnáct procent pozorovatelů a štábních důstojníků v misích tvořily ženy, proto jsou od loňského léta kritéria stanovená OSN pro ženské kandidátky odlišná. Vojenskými pozorovatelkami se tak kupříkladu nově mohou stát i ženy v praporečnických

hodnostech s minimálně pětiletou praxí a pozorovatelky s dětmi mladšími sedmi let mohou být nasazeny pouze na šest měsíců. Ženy jsou na funkcích vojenských pozorovatelů velmi vítané, v rámci některých misí dokonce vznikají pozorovatelská místa určená výhradně pro ně (např. v Kosovu).

Specifické dovednosti

Kromě výše uvedených kvalifikačních kritérií OSN po pozorovatelích požaduje ještě soubor specifických dovedností, které jsou nezbytné pro plnění úkolů v misi. Jedná se zejména o schopnost používat základní prostředky komunikace a navigace, znalosti zacházení s ručními zbraněmi, znalost humanitárního práva, principů a doktrín OSN. Mezi další dovednosti, které není radno podceňovat, se řadí zvláště schopnost řízení vozidel 4x4 v těžkém terénu a schopnost dohlížet na jejich řádnou údržbu. Mezi neméně důležité dovednosti patří znalost zásad první pomoci, zvládnání stresu, kulturní sensitivita, vynikající komunikační a vyjednávací schopnosti a dostatečná jazyková vybavenost.

Vojenský pozorovatel musí být osobnost

Nad rámec specifických profesních dovedností musí mít vojenští pozorovatelé skvělé mezikulturní dovednosti, trpělivost a velké

odhodlání a odvahu. OSN požaduje, aby se pozorovatelé vždy chovali v souladu s hlavními principy a hodnotami organizace, tedy nestranně, odborně, čestně, věrohodně a zejména v souladu s etickými standardy. Navíc musí být pozorovatel týmovým hráčem, protože většinu úkolů plní v páru či týmu dalších pozorovatelů ve spolupráci s dalšími příslušníky mise.

A můžete to být právě Vy

Připadá vám, že OSN spíše než výběrové řízení na pozorovatele vypisuje výběrové řízení na „superčlověka“? Že to tak nemusí být, vás pomůže přesvědčit seriál „Pod vlajkou OSN“, který vás v příštích číslech provede všedními i nevsedními zážitky našich pozorovatelů. Hned v příštím čísle se vám představí způsob a proces vysílání do mise OSN a kurz pro vojenského pozorovatele OSN pořádaný Odborem přípravy do zahraničních operací a speciální přípravy Velitelství výcviku – Vojenské akademie, jehož úspěšné absolvování je prvním krokem k zahájení kariéry vojenského pozorovatele.

Text: Martina Uková,

foto: Vladimír Marek a archiv AR

**Příslušníci AZ
Odboru biologické
ochrany Těchonín
se poprvé zapojili
do aktivačního
cvičení**

Ebola na vlastní kůži

Na jednotce intenzivní péče specializované nemocnice v Těchoníně leží pacient. Vysoce nebezpečná nákaza typu ebola je potvrzena. Hospitalizaci předchází náročný příjem, následuje odběr vzorků, nyní probíhá komplexní léčba a sledování pacienta. To vše za přísných bezpečnostních podmínek a také za odborného dohledu armádních specialistů. Do pravidelného aktivačního cvičení se totiž poprvé zapojilo osmdesát pět příslušníků Aktivní zálohy Odboru biologické ochrany Těchonín. Na vlastní kůži si tato jednotka vyzkoušela rutinní civilní postupy, které jim ale ztížily přetlakové obleky a pohyb ve vysoce infekčním prostředí.

V prvním týdnu čtrnáctidenního cvičení čekala na záložníky především teoretická příprava. Museli se seznámit s celým areálem vysoce střežené specializované nemocnice odboru biologické ochrany v Těchoníně. Prošli nezbytným zákonným školením a pak další týden drilovali praxi s jediným vykiččínkem, který museli mít neustále na paměti: vysoce infekční prostředí.

Simulace reálného provozu

„V tuto chvíli se nacházíme na jednotce intenzivní péče, kde je hospitalizován pacient, kterému byla vysoce nebezpečná nákaza typu ebola potvrzena,“ vysvětluje majorka Larisa Solichová, lékařka a zároveň instruktorka pro zaškolení záložníků pro specializované pracoviště v Těchoníně. „Přímo tady mají za úkol

celkově se postarat o pacienta, ale při této péči musí dodržovat hygienická opatření, zejména co se týká bezpečnosti práce, aby nedošlo k nakažení personálu. K tomu právě slouží náš pacient-figurant, abychom mohli simulovat reálný provoz.“

Cílem zapojení lékařského i nelékařského personálu aktivní zálohy je, aby se naučil nejen pohybovat v nemocnici v ochranných pomůckách, ale aby byl schopen vykonávat rutinní postupy, které tito zdravotníci naprosto dokonale zvládají na svých civilních pracovištích, i za ztížených podmínek při pohybu ve vysoce infekčním prostředí.

„Specializace příslušníků aktivní zálohy je poměrně různorodá,“ říká majorka Solichová. „Máme zde střední zdravotnický personál, který pracuje v civilu běžně v nemocnicích,

někteří z nich dokonce na jednotkách intenzivní péče. Jsou zde i lékaři různých oborů. Naším úkolem je jejich zaškolení tak, aby byli schopni na našem pracovišti pracovat.“

Laboratoř: okamžitý stav pacienta

Ve specializované nemocnici se nachází i biologicko-hematologická laboratoř. „Právě vidíte nácvik laboratorních činností personálu, kdy si příslušníci aktivní zálohy v ochranných oblecích toho nejvyššího stupně zabezpečení vyzkoušeli rutinní laboratorní činnost při analýze vzorku biologického materiálu,“ vysvětluje postupy dvou laborantek podplukovník Zbyněk Valenta, vedoucí oddělení laboratorních činností biologické ochrany OBO Těchonín. „Výsledky jsou automaticky přenášeny laboratorním systémem

do nemocničního informačního systému, aby ošetřující personál u lůžek měl přehled o aktuálním stavu pacienta.“

Největší problém – přetlakové obleky

Mezi pětáosmdesáti specializovanými příslušníky aktivní zálohy je i lékař z nemocnice v Horních Beřkovicích. Ten prošel základním výcvikem ve Vyškově letos na podzim. „To, že mohu nabídnout armádě svoji odbornou lékařskou profesi, bylo jednoznačným impulzem, proč jsem v aktivní záloze. Velmi zajímavé pro mne z profesního hlediska bylo i to, že budu v odborně zajímavém prostředí a dostanu se ke specializaci, ke které bych se v civilní sféře asi nikdy nedostal,“ konstatuje major Jan Skalický. „Nejtěžší pro mě bylo zvyknout si pracovat v přetlakových oblecích a nacvičit si v nich postupy, které v civilu provádíme naprosto rutinně, a zvládnout je při vysokém stupni bezpečnosti. Práce v obleku je velmi náročná především na fyziku. Potíte se, nemůžete si nic sundat, musíte neustále myslet na to, že se nacházíte ve vysoce infekčním prostředí, pacient má nakažlivou nemoc, takže je nutné minimalizovat kontakty na minimum. Složitější je i komunikace přes komunikační systém, kterým se domlouváme jednak mezi sebou a jednak s velínem, který neustále sleduje veškeré dění v nemocnici. Pro nás je to první cvičení, takže je pro nás všechno nové a přiznám se, že i velmi náročné. Poznáváme se i sami mezi sebou. A i to považuji pro další práci v týmu za velmi důležité.“

Armáda nabízí specialistům profesní růst

„Tuto specializovanou jednotku jsme vytvořili v letošním roce, celkem má 135 tabulkových míst a podařilo se nám naplnit přes devadesát pozic, takže nyní se tohoto prvního cvičení účastní prvních osmdesát pět příslušníků aktivní zálohy,“ konstatuje podplukovník Michal Kroča, ředitel Odboru biologické ochrany Těchonín.

Jednotka je tvořena především ze zdravotnického personálu ať už lékařského nebo nelékařského, to je zhruba devadesát procent cvičících, které doplňuje skupina zabezpečení, jako jsou kuchaři, řidiči a technici.

Velký zájem o jednotku Aktivní zálohy Odboru biologické ochrany Těchonín si armáda vysvětluje především tím, že Těchonín je unikátním zařízením v České republice, které umožňuje hospitalizovat a léčit pacienty s vysoce nebezpečnými nákazami po delší dobu.

„Zdravotnickým specialistům z civilního sektoru pak nabízíme i možnost dalšího profesního růstu především tím, že nabízíme něco jiného, než co je běžné v ostatních zdravotnických zařízeních,“ informuje dále podplukovník Kroča. „Toto historicky první cvičení je pro nás cenné i v tom, že naši vojáci stálého stavu, kteří tu dnes působí jako instruktoři a tuto činnost běžně zabezpečují, si tak připravují svou potenciální náhradu pro případ, že by bylo potřeba doplnit nebo vystřídat náš stálý personál kvůli skutečné léčbě pacienta s takovouto nákazou.“

Text: Jana Deckerová,

foto: Jana Deckerová, Jan Kouba

Do Afghánistánu jako jeden tým

Drilování střelby, taktiky, reálný střet s protivníkem, náročný mnohakilometrový přesun s plnou zátěží pod taktickým námětem, ale i spolupráce s leteckou podporou při vedení boje vzduch-země. To vše pod vysokou fyzickou i psychickou zátěží vojáků, která má odhalit případná rizika jednotky. Začátkem října minulého roku zahájila přípravu do Afghánistánu 10. strážní rota BAF (Bagram Airfield), jejíž jádro tvoří příslušníci 42. mechanizovaného praporu z Tábora, doplní je pak další specialisté z ostatních jednotek české armády.

Hlavním úkolem jednotky v Afghánistánu bude především vnější ochrana základny Bagram. S tím souvisí patroly do několikakilometrového okolí, s cílem vyhledávat a rozlišovat případné hrozby, eliminovat hrozící raketové útoky.

Doupovské hory umí zatopit

Podmínkou pro úspěšné vedení operací je neustálý výcvik. Jeho cílem je i stmelení jednotky, aby v místě nasazení působila jako jeden tým. A táborští nenechali nic náhodě a hned první výcvik ve vojenském újezdu Hradiště dostal v říjnu minulého roku jednotku do varu. „Začali jsme trochu netradičně, ale byl to záměr dostat jednotlivé čety pod vysoký fyzický i psychický tlak,“ říká velitel roty, kapitán Viktor Patia. „Cílem bylo hned na začátku ověřit výběr osob a případně odhalit potenciálně rizikové chování jedinců.“

Po standardním výcviku v první části vyvedení si během čtyř dnů pod dohledem psychologické služby AČR sáhli na dno svých sil. Během pětasedmdesátakilometrového pěšího přesunu v Doupovských horách za mimořádně extrémních povětrnostních podmínek ještě

plnili složité úkoly jako například propátrání historického odpaliště raket, zaujmutí pozorovacího stanoviště a na posledním stanovišti reakci na kontakt s ostrou municí. „Simulované prostředí Afghánistánu nám společně s psychology pomohlo odhalit osobnosti jednotlivých vojáků a postavit tým, na který se dá skutečně spolehnout,“ pokračuje velitel.

„Za sedmáct let u bojového útvaru jsem se s tak náročným výcvikem ještě nesetkal,“ komentuje klíčové momenty výcviku rotmistr M. D.

Tým je základ úspěchu

V zahraniční operaci, kde se vojáci musí spolehnout jeden na druhého, hrají mezilidské vztahy jednu z klíčových rolí. Mezi dalšími překážkami jednotlivých čet patřil zrychlený přesun ke zraněným ve vodní nádrži Jordán, pomocí raftů museli překonat přehradu a poté se s raněnými přesunout na most. Odtud musela jednotka rafty spustit na vodní hladinu a následně do nich slanit.

Dalším příkladem byl prodloužený víkend při druhém vyvedení roty. Jeho první část tvořila hra inspirovaná Pevností Boyard, kdy

na přibližně šestakilometrové trase soupeřili mistři s příslušníky čet v plnění zásobníků pomíchanými náboji poslepu, hře o poslední sirku, ladění radiostanic, Kimově hře a dalších dovednostech. Poté, co se čety dostaly do cíle k lezeckému trenažéru Jakub, musely přes ferratu zaujmout ve vrchním patře opěrný bod čety. Výzvou dne byl souboj o nejlepšího zápasníka na zemi v rámci každé čety. Vyvrcholem byl noční souboj o šampiona 10. strážní roty. Provázela ho neopakovatelná atmosféra a konečným vítězem 10. strážní roty BAF se stal desátník Richard B. z čety Bravo.

Podpora ze vzduchu

Četa při ochraně základny padá do léčky silného protivníka. Poslední vozidlo hlídky bylo zničeno. Osud patroly opět závisí na rozhodnutí velitele. V první řadě je nutné uniknout ze smrtící zóny, získat palebnou převahu a správně určit protivníka.

„Tým byl bezzákladový kanon na terénním vozidle, přibližně osm set metrů od vlastních sil a dále skupina bojovníků Talibanu, čtyři sta metrů v zelené zóně,“ vysvětluje další fázi výcviku kapitán Patia. Do dvaceti minut

od výzvy se objevuje L-159 ALCA a po potvrzení cíle následuje odpal neřízených raket s následným ověřením ničení v prostoru.

„Přímá vzdušná podpora je jedním z hlavních úkolů, které jako letka plníme,“ konstatuje pilot jednoho z letounů. „Myslím, že pro obě strany je tato spolupráce přínosem. Letoun L-159 je určený zejména pro vedení boje vzduch – země a zkušenosti, které tu dnes společně získáme, se budou hodit i v budoucnu, kdy počítáme s použitím ostré munice.“

Vzdušná podpora poskytuje jednotce výraznou výhodu nad protivníkem palebnou silou i pozorovacími prostředky, ale zároveň je výraznou psychologickou podporou pro vojáky, kteří se ocitli v léčce. „Dokáže totiž nejen pozitivně podpořit naše vojáky, ale především může zastrašit svojí přítomností nepřítele nad oblastí a tím výrazně přispět k ochraně vlastních sil,“ komentuje situaci vedoucí praporčík nadrotmistr Milan J. „Piloti 212. taktické letky tu předvedli perfektní dovednosti, stejně tak i letečtí návodčí přidělení do naší jednotky. Využití přidělených prostředků jsou klíčem k úspěšnému vedení bojové činnosti a v příštím výcviku chceme jít ještě dál,“ dodává vedoucí praporčík.

Na programu byla i zkouška procedury aeromobilních operací, a to s využitím vrtulníku W3A Sokol z letecké základny Kbely. Využívání vrtulníku v místě nasazení, zejména CH-47 Chinook, poskytuje výraznou výhodu nad nepřítelem, protože v prostoru je velice málo komunikací a proto při výjezdech vozidel ze základny není pro nepřítele příliš složité odhadnout další manévry jednotky. Použití vrtulníku proto poskytuje maximální konspiraci při zasazení jednotek roty.

Každý voják je živý terč

V dalších dnech se pracovalo jen s ostrou municí. „Simulovali jsme opět situaci, kdy četa při plnění ochrany základny vpadla do komplexní léčky,“ pokračuje kapitán Patia.

Při přesunu otevřeným terénem povstalci odpálili IED (improvizovaný nástražný výbušný systém) a zahájili střelbu na hlídku. Manévrem palbou a pohybem strážní četa protivníka potlačila a následně zničila. Poté musí jednotka provést kontrolu výsledků boje a zajistit stopy. „Bojové střelby jsou o spojení taktické a střelecké přípravy s použitím ostré munice. Jednotky dopředu neznají terčovou situaci, dobu, ani jaký útok přijde. I s jednoduchým taktickým námětem je tato činnost

náročná na koordinaci, rychlé rozhodování velitelského sboru, vyhledávání cílů a využití všech dostupných palebných prostředků. Právě tady se projeví sladčnost celé čety. Není lepší cesta, jak jednotku posouvat v přípravě dál,“ říká závěrem kapitán Viktor Patia.

Pod Hindukúš zamíří jednotka v březnu

Výcvik nepodceňuje ani přípravu velitelů k jednání s místními představiteli. Je to právě vztah s místním obyvatelstvem, na kterém se bude odrážet bezpečnostní situace v prostoru zasazení.

Dosavadním výcvikem si příslušníci 10. strážní roty BAF procvičili širokou škálu schopností a ověřili si, že vstupní úroveň vycvičenosti vojáků je na dobré úrovni. „V prosinci jsme ještě prošli dalším výcvikem v Bechyni, kde jsme si zejména pod vedením příslušníků roty EOD ověřili naše schopnosti v boji proti nástražným výbušným zařízením. Naše rota odlétá do Afghánistánu koncem března, to nám poskytuje ještě dostatek příležitostí k výcviku jednotky.“

*Text: Jana Deckerová a nadporučík Daniel Piša,
foto: nadporučík Daniel Piša*

Hranický prapor završil
výcvikový rok 2017 na Libavě

Operace METRO-C

Vojenský výcvik jednotek

71. mechanizovaného praporu Sibiřského se uskutečnil na konci minulého roku a stal se závěrečným, tedy třetím velkým vyvedením praporu. Základním cílem bylo sladit činnosti mechanizovaných čet a prověřit dosažení operačních schopností na stupni četa a zúčastnilo se jej více než 350 vojáků s téměř 70 kusy bojové i zabezpečující techniky.

Metro-C tak navázalo na předchozí loňská cvičení, která se uskutečnila v červnu a v září ve vojenském výcvikovém prostoru Hradiště. Komplexní polní výcvik absolvovala 1., 2. a 3. mechanizovaná rota a palebná četa minometné baterie. Nezbytnou podporu cvičících jednotek zabezpečila velitelská rota a rota logistiky. I na ně čekalo na Libavě tradičně nehostinné počasí. „Zaměřili jsme se na prohloubení taktických schopností mechanizovaných a minometných jednotek na úrovni čety, na rozvoj jejich schopností vést všechny druhy boje a dosáhnout bojové sladění uvnitř jednotek, pozornost jsme věnovali také prohloubení schopností nejnižších velitelů velet podřízeným,“ popsal záměr cvičení zástupce velitele 71. mechanizovaného praporu Sibiřského major Libor Tesař. „Obohacím a také výzvou pro velitele čet bylo přidělení minometné palby a letecké podpory s využitím letounů L-159 a JAS-39 Gripen a prostředků elektronického boje 532. praporu elektronického boje z Opavy, což přispělo ke zvýšení jejich taktických schopností, k prověření vyvíjenosti jednotky a došlo tak k výraznému zdokonalení jejich součinnosti s těmito prostředky,“ dodal major Tesař.

Podpora velitelské roty

Cvičení navázalo na úkoly předchozích vyvedení a zaměřilo se na sladění činností mechanizovaných družstev a čet. Výcvik byl prioritně zaměřen právě na příslušníky mechanizovaných rot s podporou velitelské roty a rot logistiky seskupených do 71. praporečnického úkolového uskupení. Na rozdíl od předchozího cvičení Screener 2017 probíhalo toto vyvedení bez simulování nepřítele. Do operace byl sice zapojen prakticky celý prapor, maximální pozornost ale byla věnována dosažení operačních schopností družstev druhé a třetí mechanizované roty, tedy sladění postupů, prověření velitelských schopností, ale i řešení krizových situací, kupříkladu znehybnění techniky po zutí pásů, či její záchranu a vyproštění. K tomu byla připravená technika, jejíž obsluhu bylo třeba zvládnout bez sebemenšího zaváhání, včetně nezbytného zajištění bezpečnosti všech zúčastněných. Na správný postup vždy dohlížel řídicí cvičení, či pověřený instruktor a žádná

chyba nebyla odpuštěna, jelikož i drobné zaváhání a nepřesnost by znamenala v boji vážné riziko a ohrožení sebe, techniky a i svých spolubojovníků.

Bojové drily při napadení

Hlavním tématem bylo sladění jejich činností a mechanizované jednotky tak v průběhu dvou týdnů procvičily bojové drily při napadení, kontaktu s protivníkem nebo překonávání nebezpečného prostoru, dále činnost družstev při přesunu, útoku i obraně. Bez ohledu na počasí, které ve vojenském prostoru Libavá panovalo, vojáci absolvovali střelby z ručních i lafetovaných zbraní a házení ručních granátů. Kromě toho vojáci trénovali maximální efektivitu použití útočné pušky BREN v různých polohách. Svě umění zdokonalovali nejen příslušníci rojů, ale i řidiči bojových vozidel pěchoty, jejichž výcvik byl zaměřen na řízení ve složitých terénních podmínkách. Nezbytnou součástí bylo i bezchybné navedení minometné palby a podpora leteckého útoku, přičemž minometná palba byla vedena na vzdálenost přesahující dva kilometry. Letecký útok bylo třeba řídit s ohledem na probíhající aktivitu na bojišti, navíc pro dokonalou simulaci skutečného boje či reálného nasazení v anglickém jazyce. Tu naši návodčí ovládají nadprůměrně a jsou tak plně připraveni plnit všechny úkoly pro obranu země, ale i v případě nasazení v rámci Aliance.

Náročné pro nováčky

Jak bylo zmíněno, značná část cvičících jsou v armádě nováčky, a proto pro ně bylo třetí, dlouhé vyvedení během několika měsíců těžkou zkouškou fyzických i psychických

sil. Nervozita byla patrná zejména při prvním vyvedení v červnu. Leč ač jde o nováčky, stále to jsou vojenští profesionálové a tak v září byl jejich výkon o poznání lepší, včetně odstranění „dětských“ chyb v podobě pomalejšího přebíjení a horší přesnosti střelby. Naopak zacílení na vyjíždějící terče bylo zcela bezchybné a rychlost zacílení dostačující. Většina střel přesně nalezla svůj cíl a v případě odražení útoku by spolehlivě zneškodnila nepřátelskou aktivitu a zajistila územní celistvost a zajistila perimetr. To vše v náročném prostředí, kde operují letečtí návodčí, je vedena minometná baterie a ke všemu panuje neustále se měnící počasí. Cvičením Metro-C prakticky vyvrcholil výcvikový rok a pro velitele a řídicí šlo o zúročení jejich celoroční přípravy. „Všechny úkoly a cíle tohoto komplexního polního výcviku praporu byly splněny, včetně stmelení bojových jednotek. Odvedli jste kus poctivé práce, se kterou jsem spokojen,“ zhodnotil průběh cvičení na závěrečném nástupu major Libor Tesař.

Text a foto: Michal Voska

A fakta

71. mechanizovaný prapor se vyznačuje vysokým stupněm pohotovosti, vysokou pohyblivostí a palebnou silou, schopností rychlých přesunů na různé vzdálenosti, navíc částečnou schopností přepravy vzduchem a možností plnění zvláštních úkolů. Tomu odpovídá i jeho organizační struktura, ve které jsou jednotlivé prvky začleněny do tří základních celků, tzn. do bojové části, části bojové podpory a části logistické a zdravotnické podpory.

71. mechanizovaný prapor může plnit úkoly:

- v závislosti na druhu taktické činnosti, místě a úloze v boji, síle a činnosti nepřítel v sestavě mechanizované brigády nebo samostatně, při uzavěře státní hranice, při boji v obklíčení, v protidiverzní, protivýsadkové činnosti a jako taktický vzdušný výsadek;
- při nasazení v nevojenských ohroženích, v posílení ochrany státní hranice, střežení důležitých objektů;
- při živelných pohromách, v mírových, záchranných a humanitárních operacích nebo jiných nestandardních operacích mimo území státu.

Milan Šterba
(25. srpna 1973 – 17. března 2008)

Bosna zahynul v Afghánistánu

V červenci loňského roku zveřejnilo Ministerstvo obrany elektronickou databázi www.inmemoriam.army.cz, jejímž cílem je dát jména a tváře lidem, kteří položili život za naši vlast. A to ať již během služby doma v České republice, či během zahraničních misí. Také A report by rád přispěl k tomuto velice prospěšnému dílu. Postupně budeme zveřejňovat příběhy vojáků, kteří položili své životy během služby v Armádě České republiky. Čest jejich památce.

Bylo půl desáté ráno 17. března 2008, když se v afghánském městě Gíršik ozval ohlušující výbuch. Odpálil se sebevražedný atentátník. Přímou na místě zemřelo pět vojáků a tři civilisté. Jedním z padlých byl příslušník jednotky SOG poručík in memoriam Milan Štěrba. Do konce jeho nasazení v Afghánistánu tehdy zbývalo pouhých čtrnáct dní.

Začínal v Bosně

Milan Štěrba se narodil 23. srpna 1973 v Novém Městě na Moravě. Po absolvování základní školy se vyučil elektromechanikem na Středním odborném učilišti strojírenském ve Žďáru nad Sázavou. V tomto okresním městě na Vysočině také nastoupil do svého prvního zaměstnání. Od ledna 1991 pracoval jako elektromechanik ve společnosti ŽDAS, a. s. A to až do nástupu na vojenskou základní službu v dubnu 1992. Tu absolvoval jako spojař u útvarů v Prostějově a Čáslavi. Po jejím skončení se vrátil zpátky do podniku ŽDAS, a. s., ve Žďáru nad Sázavou, kde pracoval jako údržbář až do roku 1996.

V září tohoto roku se rozhodl pro návrat zpátky do armády. Více než rok sloužil v hodnosti desátníka ve funkci operátora spojovací čtyři 6. mechanizovaného praporu v misi IFOR a později SFOR I na území Bosny a Hercegoviny. Právě tato služba mu kromě velkého množství životních zkušeností vynesla i přezdívku Bosna, která mu vydržela po celý zbytek života.

Po skončení mise a propuštění ze služebního poměru k 1. 12. 1997 se ale do podniku ŽDAS již nevrátil. Absolvoval výběrové řízení a v říjnu 1998 nastoupil k Policii České republiky jako řadový policista místního oddělení v Praze 9 na Proseku. O půl roku později byl vyslán na dvouleté studium na Střední policejní škole Ministerstva vnitra v Brně. Po úspěšném složení maturitní zkoušky nastoupil v březnu 2001 k Pohotovostní motorizované jednotce Policie ČR Správy hl. města Prahy.

Přestup k Vojenské policii

Po roce a půl ale dal opět přednost armádě, tedy spíše Vojenské policii. Konkrétně byl zařazen k pohotovostnímu oddělení Velitelství Ochranné služby Hlavního velitelství Vojenské policie. Po vzniku útvaru speciálních operací SOG ale přestoupil tam. Stal se nejdříve starším inspektorem 2. zásahové skupiny, později náčelníkem 3. zásahové skupiny. Milan Štěrba

tak patřil k jedněm z příslušníků, kteří tuto elitní jednotku pomáhali zakládat.

V letech 2003–2005 se zúčastnil tří misí na území Iráku. V červnu 2003 se podílel na ochraně naší ambasády. O necelého čtvrt roku později pak dostal za úkol chránit naší 7. polní nemocnici, která byla v té době nasazena v irácké Basfě. Zažil zde mimo jiné horké chvíle, když rozvášněný dav obklíčil naši základnu kvůli údajnému znesvěcení koránu. K jeho dalším úkolům patřila ochrana VIP osob a pracovníků CPA (Coalition Provisional Authority). „S Bosnou jsem sloužil v misi v Iráku. Pamatuji si ho jako rovného houževnatého chlapa a skvělého kamaráda, který nikdy nechal ostatní ve štychu,“ vzpomínal na něho z té doby vrchní praporčík Vojenské policie Zdeněk Hanák.

Od května do konce července 2006 byl zařazen do týmu ochránců velitele kontingentu Armády České republiky, který v té době velel v Kosovu mnohonárodní brigádě Střed. V té době byl ale již zařazen na funkci náčelníka 3. zásahové skupiny speciálního oddělení SOG. Všichni, kdo se s ním tehdy setkali, na něho vzpomínali jako na člověka, který byl respektován především pro svoji uvážlivost, spolehlivost a zodpovědnost.

Když se mu na jaře 2007 narodil syn Richard, rozhodl se, že vyslyší obavy manželky a dá přednost rodině, kterou velice miloval. Plánoval, že odejde ze zásahové skupiny. Svoji další služební perspektivu viděl jako jeden z ochránců ministra obrany. Dříve než stačil ale tento úmysl realizovat, čekala ho s Útvarem speciálních operací SOG ještě jedna mise. Kontingent SOG působil již od jara 2007 v jedné z nejnebezpečnějších afghánských provincií Helmand.

Doprovázeli dánský CIMIC

Milan Štěrba odletěl na jih Afghánistánu jako velitel skupiny speciálních operací jednotek 2. kontingentu AČR SOG Vojenské policie v říjnu 2007. Kontingent tvořilo třicet pět vojáků. Kromě standardních odborností Útvarem speciálních operací byl doplněn například o psůvody z Veterinární základny a letecké návodčí z Náměště nad Oslavou. Doplnění o tyto specializace mělo svůj nesporný význam. Pes vzbuzoval v Afghánistánu u protivníka mimo jiné z náboženských důvodů patřičný respekt. Letečtí návodčí pak plnili své úkoly především

při zajišťování spojenecké letecké podpory během bojových operací. Naši vojáci byli přiřčeni k britskému taktickému uskupení operujícímu v sektoru Jih.

V pondělí 17. března 2008 dostal Milan Štěrba za úkol společně s dalšími příslušníky svého týmu provázet ve městě Gíršik patroly, jejíž jádro tvořili příslušníci dánského týmu CIMIC. Jak jsme již popsali v úvodu, přibližně v půl desáté ráno se ozval silný výbuch. Sebevražedný atentátník, který se odpálil, stál asi patnáct metrů od nich. Usmrtil nejen praporčíka Milana Štěrba, čtyři dánské vojáky a tři civilisty, ale také zranil další dva české příslušníky patroly. Jednoho z našich vojáků lehce a praporčíka Jiřího Schamse těžce. Ten sice přežil převoz do České republiky, ale i přes obrovskou snahu našich lékařů na následky svého zranění po letech zemřel.

Odpočívá na lesním hřbitově

Mladému britskému spojaři výbuch přerazil nohu. Ten ale nehladě na bolest navázal spojení a snažil se přivolat radiostanicí pomoc. „Obdivoval jsem ho, jak to i přes nespornou bolest zvládal. Byl přítom v Afghánistánu první den,“ řekl později další účastník této mise praporčík Michal Adamec. „Všichni, kteří jen trochu mohli, pomáhali raněným nebo zaujímali kruhovou obranu. Čekali jsme další útok. Obvykle totiž přicházejí v několika vlnách. Ať již jde o explozi zaparkovaného auta, či o palbu protitankovými střelami.“

V tomto případě ale našťastí k ničemu podobnému nedošlo. I přes rychlou evakuaci a poskytnutí zdravotnické pomoci však byly následky výbuchu tragické. Armáda České republiky přišla o vynikajícího vojáka.

„Před tímto incidentem jsme se během tří-týdenního dobývání bažty talibanců Musa – Oula ocitli v prudké palbě. Milan Štěrba jako velitel zachoval vždy chladnou hlavu a z léčky nás bezpečně vyvedl. Bleskově rozhodoval, jak se krýt, kde zaútočit a kde se naopak stáhnout,“ uvedl Michal Adamec.

Milan Štěrba našel místo svého posledního odpočinku na lesním hřbitově v Praze-Motole. Posmrtně byl povýšen do hodnosti poručíka a vyznamenán Záslužným křížem MO ČR I. stupně.

Text: Vladimír Marek,

foto: autor a www.inmemoriam.army.cz

Domino

Čtyři desítky absolventů odborného základního kurzu se stali novými příslušníky Vojenské policie. Služební průkaz obdrželi při nástupu ve Slavnostní síni Národního památníku na Vítkově. Mezi absolventy nechyběli ani příslušníci Aktivní zálohy Vojenské policie. Slavnostního nástupu se zúčastnila ministryně obrany Karla Šlechtová, náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář, kardinál Dominik Duka a další hosté.

Bezpilotní průzkumný letoun Scan Eagle v Afghánistánu během svého působení v rámci strážných rot překonal hranici 2 000 letových hodin. Pro strategické vojenské účely byl Scan Eagle poprvé použit v roce 2005 v Iráku a od této doby sehraává významnou roli při plnění operačních úkolů. Podpora českých jednotek v zahraničí tímto vzdušným prostředkem byla zahájena v roce 2015 poté, co jí byla Armáda České republiky vybavena americkými spojenci s cílem podpořit boj proti terorismu na území Afghánistánu.

Náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář se v hotelu DAP sešel se ženami v uniformě, aby jim poděkoval za jejich práci, kterou vykonávají ve prospěch dobré jména české armády.

Největší výzvou je zaujmout pozornost posluchačů

Vojenská policie v Iráku

Spalující vedro i rychle přicházející chlad, všudypřítomný prach a písek, pouštní vzduch, balená voda, minimum pohodlí na které jsme zvyklí z domova, ale alespoň základní přístup k nejmodernějším vymoženostem technologií ulehčujících život, to všechno jsou základní kulisy ovlivňující život českých vojenských policistů, kteří se na Federální policejní akademii nedaleko mezinárodního letiště v Bagdádu podílejí na výcviku Iráckých bezpečnostních sil (IBS).

Čtyřčlenný tým pod velením pplk. Petra Němce v Iráku plní svůj operační úkol již od září 2017 jako součást mezinárodní operace Inherent Resolve pod velením italské Task Force Carabinieri. Podplukovníku Němcovi jsme položili několik otázek.

Jaké jsou cíle působení VP v Iráku?

Předně bych měl říct, že Vojenská policie plní v Iráku dva rozdílné úkoly. Prvním je Force Protection českého leteckého poradního týmu na letecké základně v Baládu, a druhým je naše výcviková mise tady na Federální policejní akademii. Snažíme se tu příslušníkům IBS předat něco z našich znalostí a zkušeností.

A jak se vám to tedy daří?

Asi největší výzva je zaujmout a udržet pozornost našich posluchačů, protože kurzy trvají od několika dní až po dva měsíce. A zvláště u těch delších to je někdy, jak se říká, opravdu výzva. Někdo by případnou nižší míru pozornosti mohl připisovat nedostatku motivace nebo zájmu z jejich strany, ale s tím bych zásadně nesouhlasil. Oni jsou motivováni tu být a něco se naučit. Policejní práce může být to, co jim, řekněme si to upřímně, může zachránit život. Jako zásadní potíže spíše vidím to, že velikost našich výcvikových skupin se značně liší. Podle zaměření výcviku to může být kdekoli mezi několika jedinci až třeba po 150 Iráčanů.

Domino

Co vůbec může Vojenská policie IBS nabídnout?

Vojenská policie není v Iráku poprvé, byli jsme tu už v minulosti a vycvičili jsme tisíce příslušníků iráckých ozbrojených složek. Teď se sem po několika letech vracíme. Co můžeme nabídnout? Vzhledem k působnosti VP doma v České republice se tu zaměřujeme zejména na základní policejní činnosti, CLS, čtení map a orientaci v terénu, střeleckou přípravu, ale také, a to ve specializačních kurzech, na kriminalistické činnosti, CRC, C-IED, režim vstupu do budov, prohlídku budov a na další speciální činnosti relevantní zejména pro irácké jednotky SWAT.

Je jazyková bariéra problém?

Komunikujeme hlavně anglicky, a to jak s italskými kolegy, tak s ostatními zaměstnanci základny. Na policejní akademii to ale je spíš arabština, takže bez tlumočnicků by to dost dobře nešlo.

Jak se vám spolupracuje s ostatními instruktory?

Krom příslušníků Vojenské policie jsou hlavní součástí týmu italských karabiníci, kteří tu působí již několik let a jejichž pozice je už dost stabilní. A několik měsíců před námi tu začali svou misi i příslušníci Policie České republiky. Práce v mezinárodním prostředí je o to komplikovanější, že do hry vstupují i různé národní zájmy, jiná mentalita a přístup k práci, ale jsem opravdu rád, že se před několika dny brigádní generál Roberto Vannacci, zástupce velitele pro výcvik, Combined Joint Forces Land Component Command – Operation Inherent Resolve, po kontrole probíhajícího výcviku velmi pochvalně vyjádřil o našem působení tady a poděkoval za velmi kvalitně odváděnou práci a příspěvek české Vojenské policie do koalice.

Připravil: plk. Jan Šmíd, foto: archiv pplk. Petra Němce

Jak zvládáte tak velké skupiny?

Samozřejmě je nutné měnit aktivity, snažit se být ve výcviku maximálně zajímavý, ale do značné míry máme obrovskou výhodu v tom, že naše práce, práce vojenského policisty, je opravdu atraktivní, a to nám hraje do karet. Každá výuka začíná určitou porcí teorie, po ní pak pokračujeme praktickou částí, která logicky bývá zajímavější, protože je, troufnu si říct, akčnější a posluchači si mohou zkusit to, co jim bylo prezentováno. No, a v neposlední řadě je důležité to, že na výuce se vždy podílí více než jeden instruktor.

Ve Slavnostní síni Národního památníku v Praze na Vítkově se uskutečnil nástup příslušníků AČR po návratu ze zahraničních operací v Afghánistánu, Bosně a Hercegovině i Egyptě. Ceremoniálu se zúčastnili náměstek ministryně obrany Tomáš Kuchta, náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář a další představitelé velení armády.

Centrum zabezpečení oprav Lázně Bohdaneč realizovalo v roce 2017 celkem sedm servisních výjezdů k jednotkám Armády ČR, které jsou nasazeny v zahraničních operacích, a jeden výjezd k provedení zákonných revízi elektrických spotřebičů a kryptografických prostředků u zahraničních pracovišť Ministerstva obrany, a to v Monsu, Brunssumu, Ramsteinu, Ulmu, Ingolstadtu a Bruselu.

Prezident republiky a vrchní velitel ozbrojených sil Miloš Zeman spolu s ministryně obrany Karlou Šlechtovou se telefonicky spojili s veliteli českých jednotek v zahraničních operacích. Prostřednictvím videopřenosu a telefonu poděkovali vojákům působícím v Afghánistánu, Iráku, Mali, na Sinaji a Golanových výšinách za jejich službu a popřáli jim krásné vánoční svátky a hodně štěstí do nového roku.

Příběh jednoho z nejúspěšnějších
novodobých služebních psů

Ovčák Tomáš

Tomi je osmiletý Belgický ovčák plemene Malinois a nikdo mu neřekne jinak než Tomáš. Již od štěněte byl připravován na službu u Vojenské policie jako hlídkový pes. V současné chvíli slouží na muniční základně v Týništi nad Orlicí, která spadá do teritoria Velitelství Vojenské policie Olomouc. Do pěti let svého věku byl připravován téměř výhradně pro náročnou službu u Vojenské policie. V roce 2013 však nastal velký zlom v jeho životě, kdy byl v rámci reorganizace Vojenské policie přidělen novému psovodovi rotnému Stanislavu Doležalovi.

Ten již v té době patřil mezi nejúspěšnější závodníky napříč všemi ozbrojenými složkami. „Byl jsem překvapen, na jak dobré úrovni vycvičenosti jsem Tomáše dostal. Rozhodl jsem se proto, že si ho otestuji na několika závodech tady v Čechách, a pokud uspěje, zkusím ho připravit na opravdu špičkový kynologický program, kterému jsem se v té době věnoval,“ uvedl rotný Doležal. Tímto programem je Globalring. Mladý kynologický sport, který se velmi rychle rozvíjí po celém světě.

Tomáš se na závodech tady v Čechách osvědčil. Druhé místo na Memoriálu pplk. Jana Ryby a vítězství na Velké ceně Městské policie Liberec ukázaly jeho potenciál. Již po pár měsících velmi intenzivní přípravy se zapojil do prvních závodů v Globalringu, kde se mu dařilo velmi dobře. Dá se říct, že až na jeden nebo dva závody se vždy umístil na stupních vítězů.

Mistrovství světa

„Po těchto výsledcích jsem se rozhodl, že se pokusím s Tomášem kvalifikovat na mistrovství světa v Globalringu, které se v roce 2015 konalo v Amsterdamu. To nešlo bez povolení

velitele našeho velitelství. Ten mi dal zelenou a jako bonus mi moji nadřízení vycházeli ve všem vstříci, za což jim jsem velmi vděčný,“ uvedl dále Tomášův psovod rotný Doležal. Kvalifikace proběhla hladce a Tomi hned na svém prvním MS obsadil ve své kategorii krásné třetí místo. V té době startoval v nejnižší kategorii, tedy v jedničce. Po mistrovství světa se Tomášovi nadále dařilo a na každém závodě sbíral úspěchy. Do toho ještě zvládal náročnou službu a obhajoba kategorie pro něj byla samozřejmostí. V dalším roce zvítězil na Memoriálu Vojtěcha Plačka, který je označován za nejtěžší obranářský závod pro služební psy. Opět se kvalifikoval na mistrovství světa, které se konalo tentokrát v belgickém Tienenu. Zde dosáhl nejlepšího umístění, kdy v druhé nejvyšší kategorii obsadil krásné druhé místo, a celkově se umístil na šestém místě.

Zdravotně způsobilý

Rok 2016 byl pro Tomáše a jeho psovoda velkým překvapením. Už mu ale bylo sedm let a bylo třeba vzít v úvahu, jak dlouho takovou zátěž ještě může vydržet hlavně po zdravotní stránce. Odpověď přišla na další komplexní

prohlídce na veterinární klinice v Hlučíně. K překvapení všech doktoři nenašli jediný zdravotní problém, což u služebních psů v tomto věku bývá spíše výjimkou. I to ukazuje, jak unikátní pes Tomáš je. Tento rok pokračoval v trendu let předešlých. Obhajoba vítězství na Memoriálu Vojtěcha Plačka a úspěšně splněná kvalifikace na mistrovství světa hned v prvních třech závodech dala možnost kvalitně se připravit na světový šampionát, který se letos konal v Třebechovicích pod Orebem, kousek od Hradce Králové. Tomáš celou kvalifikaci za letošní rok vyhrál, a proto patřil k velkým favoritům tohoto šampionátu. Svojí roli potvrdil až do poslední disciplíny, kdy bojoval o celkové vítězství.

Únava se podepsala

Bohužel na poslední disciplíně nekousl při obraně psovoda, což automaticky znamenalo nulu za celý cvik. Důležitější pro jeho psovoda byla situace těsně před kousnutím, kdy se na něj jeho čtyřnohý svěřenec podíval a byla v jeho očích vidět hrozná únava. Jak kdyby se to v něm za všechny roky nahromadilo a už prostě dál nemohl. Přece jen mu v té době

A fakta

Globalring vzešel z požadavku psovodů, aby byl uvolněnější oproti tradičnímu belgickému ringu, který požaduje daleko větší přesnost, a mohou se ho zúčastnit pouze psi evidovaní pod mezinárodní kynologickou federací. Na rozdíl od v Čechách tradičního a nejrozšířenějšího kynologického sportu, který se skládá ze tří disciplín – stopa, poslušnost a obrana, je Globalring zaměřený na poslušnost, skoky a obranu. Všechno se dělá najednou v uzavřeném prostoru, takzvaném ringu, kde pes provádí na začátku různé cviky, jako jsou například chůze u nohy, přinášení aportu, vyhledávání předmětu psovoda či odmítání potraviny. Poté ho čekají nejrůznější překážky pro skok do výšky, do dálky a šplh. Následuje samotná obrana, kdy musí pes v prostoru vyhledat figuranta a plnit různé úkoly, čelí jeho přepadu, útěku a musí zvládat různé modelové situace, které vycházejí z praktického života. Oceňují se bleskové reakce psa a každé drobné zpoždění se penalizuje bodovými ztrátami.

už bylo osm let, a jiní služební psi už v tomto věku odcházejí do zaslouženého psího důchodu. Tomáš v tomto věku obsadil na mistrovství světa krásné čtvrté místo ve své kategorii a porazil spoustu o hodně mladších psů. Opět ukázal, že je to pan pes.

Důchod u svého páníčka

„Tomi je perfektní parták do služby, člen naší rodiny a velká osobnost. Po posledním světovém šampionátu jsem se však rozhodl, že už jej budu šetřit především pro službu u vojenské policie, kterou myslím může ještě minimálně dva roky vykonávat. Po té ho čeká psí důchod doma na zahradě. Tomáš měl po celou svoji závodní kariéru jako partáka mého civilního psa Sunkiho, který se letos stal absolutním mistrem světa v Globalringu, proto svou energii budu věnovat hlavně Sunkimu, a Tomi bude závodit jen pro jeho radost, protože on jakoukoliv práci miluje,“ uvedl s povzdechem, ale i hrdostí psovod rotný Stanislav Doležal. Právě jeho práce, odhodlání, ale i přirozená autorita a schopnost dokonalé přípravy tohoto výjimečného psa stála za úspěchy, které jsou v kynologii unikátní, o to více s ohledem na pracovní zařazení Tomáše.

*Text: rtn. Stanislav Doležal, Michal Voska,
foto: archiv rtn. Stanislava Doležala*

Inzerce:

Faculty of Military Health Sciences
Department of Molecular Pathology and Biology
University of Defence
&
Czech Immunological Society

13th Host Pathogen Interaction Forum 2018
Slavonice, Czech Republic
April 16th – 19th, 2018

Registration:
on <http://www.unob.cz/fvz/Stranky/default.aspx>
from December 2017

The registration deadline - February 26th, 2018.

The conference fee: 3 000,- CZK
covers scientific and social program, conference proceedings and organizational expenses
The fee has to be paid preferably at the Conference desk or by bank transfer

Accommodation:
Hotel Besidka, Hotel Arkada and Hotel Dania

Contact to organizer:
Klara Kubelkova, Ph.D.
FoMHS, UoD, Hradec Kralove, Czech Republic
Tel: +420 973 255 193, klara.kubelkova@unob.cz

Domino

V kasárnách generála Zahálky v Hranicích se uskutečnilo slavnostní předání funkce velitele 7. mechanizované brigády „Dukelské“. Po plukovníku Pavlu Lipkovi přebírá od 1. ledna 2018 velení brigády jeho dosavadní zástupce plukovník Jiří David.

V Zoo Praha proběhlo tradiční setkání přátel, sponzorů a adoptivních rodičů zvířat. Cenu Velkého Richarda převzal generálmajor Jaromír Šebesta, velitel Vzdušných sil Armády České republiky za dlouhodobou pomoc a podporu při zajišťování transportů koní Převalského do Mongolska v rámci projektu Návrat divokých koní.

V závěru roku se v Komorním Hrádku uskutečnil vánoční koncert v podání dechového kvinteta Nocturno Posádkové hudby Praha. Několik desítek hostů přivítal ve vánočně nazdobených zámeckých prostorách organizátor této akce, ředitel Agentury profesního rozvoje a podpory aktivit plk. gšt. Pavel Vobůrka. Rozjímát nad sebou, vánočními svátky a celou řadou dalších filozofických a duchovních otázek vybízel podmanivý hlas zástupce hlavního kaplana AČR Vladimíra Hudouska, který hudební produkci doprovázel slovem. Dokonalou vánoční atmosféru dotvořila především výtvarně pojatá výstava starších pohádkových knih z let 1906 až 1965 nazvaná výstižně Sto krásných.

Čeští ochránci bdí nad bezpečím poradců v Kábulu

Strážní andělé

Příslušníci skupiny ochrany z 22. základny vrtulníkového letectva (tzv. GA's – Guardians Angels) již neodmyslitelně patří k příslušníkům 22. AAT (Air Advisor Team), spadajícím pod americké velení Force Protection. Primárním úkolem andělů je ochrana a doprovod mnohonárodnostních poradců a případné odvrácení či znemožnění útoku vedeném proti nim a to nejen v budovách, učebnách a kancelářích, ale také při leteckých výcvicích smíšených posádek. Dále skupina ochrany zabezpečuje doprovody a přepravy osob v distriktu hlavního města Kábulu.

Pro tuto činnost byli členové skupiny ochrany pečlivě připravováni řadu měsíců před samotným nasazením v operaci. Během mnoha nepřetržitých výcviků pořádaných u domovské základny nacvičovali jak základní taktické drily, tak i složitější taktické činnosti při ochraně osob. Velký důraz byl kladen na střeleckou přípravu, ve které se jednotlivci zdokonalovali v činnostech se zbraní v různých situacích, se zvláštním zaměřením na rychlou reakci v omezeném a nepřehledném prostoru. Dále vybraní příslušníci skupiny ochrany absolvovali kurz první pomoci CLS a řídicí výcvik v řízení vozidel ve ztížených podmínkách. Závěrečnou připravenost měli možnost otestovat během náročného třítydenního výcviku ve VA Vyškov, který byl ukončen komplexním výcvikem a závěrečnou certifikací 15. ÚU. V rámci výcviku se přezkušovala činnost GA

při napadení doprovázených osob, vyvážání se z lůžky, poskytnutí první pomoci zraněným osobám a přesun do zabezpečených prostor.

Ochrana poradců

V rámci probíhající mise se GA's starají o americké, turecké, maďarské, chorvatské a české poradce, kteří mentorují afghánské protějšky vykonávajících činnost u vrtulníků Mi-17 a MD-530, či letadel A-29 a C-130. Také mají na starost americké civilní kontraktory z afghánského centra plánování operací. O tom, jak svoji práci odvádějí, svědčí pochvalná slova podplukovníka Johnnie Greena, velitele 438. letky v Afghánistánu (438th Air Expeditionary Advisor Squadron): „Čeští vojáci z jednotky Guardian Angels jsou pro nás, jako letecký poradní tým, životně

Domino

důležití. Bez jejich ochrany a flexibility bychom nebyli schopní provádět naši odbornou činnost v takové kvalitě, v jaké ji provádíme. Velice si vážíme přispění českých vojáků k fungování leteckého poradního týmu. Jejich profesionalita, s jakou vykonávají ochranu našich příslušníků, je pro nás všechny inspirací a vzorem," uvedl Green.

Pečlivá kontrola

Běžný pracovní den příslušníků skupiny ochrany se skládá z mnoha jednotlivých na sebe navazujících úkonů. Základními kritérii jsou pečlivá kontrola budovy nebo prostoru, kde se pracoviště nachází. Každé jednotlivé pracoviště má svá specifika, která je nutno zohlednit v případě řešení krizové situace. „Je to opravdu velice fyzicky a psychicky náročné. Představte si, že celý den máte na sobě prvky balistické ochrany a předepsaný palebný průměr, jejichž celková váha se pohybuje kolem 20 kilogramů. Musíme se chovat taktně a nenápadně, abychom nerušili výuku a nevzbuzovali v místních obyvatelích nedůvěru. Zároveň ale musíme být stále ostrážiti a připraveni v případě potřeby okamžitě zasáhnout," uvedl kapitán J. S. Mimo plnění primárních úkolů se klade důraz na prohlubování výcviku příslušníků skupiny ochrany, zejména praktické procvičování krizových modelových situací. Úroveň výcviku všech příslušníků skupiny ochrany je potřeba stále udržovat na vysoké úrovni, protože jejich případné selhání by mohlo mít fatální následky.

Text a foto: 22. AAT

V Bruselu se uskutečnilo 48. zasedání Výboru náčelníků zdravotnických služeb Severoatlantické aliance (COMEDS – Committee of the Chiefs of Military Medical Services in NATO). Plenárního zasedání se zúčastnil ředitel Agentury vojenského zdravotnictví sekce podpory MO brigádní generál MUDr. Zoltán Bubeník, který byl v průběhu jednání zvolen předsedou výboru na příští tříleté období.

Uživatelé letounů Gripen jednali v Praze na konferenci Gripen User's Group. Jedná se o pravidelné shromáždění, které se koná dvakrát ročně za účasti zemí, které mají ve výzbroji nadzvukový letoun JAS-39 Gripen. Na jaře se vždy setkávají velitelé vzdušných sil uživatelských států, z jejichž jednání vyplynou témata, která jsou předmětem symposia pracovní skupiny v druhé polovině roku.

Příslušníci Aktivní zálohy Odboru biologické ochrany Těchonín se rozhodli podpořit své kolegy, kamarády vojáky formou příspěvku do Vojenského fondu solidarity. Velitel jednotky AZ major Robin Šín předal předsedkyni výboru Vojenského fondu solidarity brigádní generálce Lence Šmerdové šek v hodnotě 12 000 korun.

Členská země
Evropské unie
přihlášeni se
k projektu PESCO
udělaly významný
krok k rozšíření
obraně spolupráce

Česká republika nechyběla mezi signatáři

Budování pohotovostních Battle Group Evropské unie se pro naši armádu stalo již dávno standardní záležitostí. V závěru loňského roku udělala evropská obranná spolupráce další významný krok vpřed. Dvacet tři zemí včetně České republiky podepsalo stálou strukturovanou spolupráci v obranné oblasti PESCO. V žádném případě se nejedná o konkurenci pro Severoatlantickou alianci, ale naopak o její doplnění. Dohoda by měla mimo jiné zajistit rychlejší a efektivnější reakci Evropské unie na různé události v zahraničí.

PESCO se již v blízké době stane novou platformou pro výcvik a také společné sdílení nákladů na vojenské operace EU, společné investice pro nákup vojenských kapacit a modernizaci vojenské infrastruktury. Naše armáda se v této fázi zapojí konkrétně do tří projektů. A to do vojenské mobility, společného evropského lékařského velitelství a střediska pro unijní výcvikové mise.

Signatáři se svým podpisem zavázali k pravidelnému zvyšování rozpočtu obrany za účelem dosažení společných cílů. Dále ke střednědobému zvýšení investičních výdajů na úroveň dvaceti procent rozpočtu. K realizaci společných strategických zbrojních projektů podporovaných Evropským obranným fondem. Ke zvýšení výdajů na obranný výzkum na dvě procenta jednotlivých obranných rozpočtů. K rozšíření spolupráce v oblasti kybernetické obrany. K poskytování pracovních skupin a logistiky pro bojové skupiny EU a společné mise (zejména EUFOR). Spadá sem i zlepšení interoperability ozbrojených sil, a také společné financování misí a větší angažovanost na evropských zbrojních trzích.

Signatáři PESCO musí splnit také následující podmínky. Měli by i nadále rozvíjet své obranné schopnosti, včetně účasti na nadnárodních a evropských vyzbrojovacích programech.

V případě potřeby musí být schopni poskytnout ozbrojené síly a logistickou podporu na dobu 30 až 120 dnů. A to s dobou hotovosti 5 až 30 dnů. Dodržování těchto podmínek kontroluje Evropská obranná agentura. Každý členský stát dostal za úkol vypracovat plán, ve kterém stanoví, jakým způsobem přispěje ke spolupráci. V intervalech jednoho roku se bude kontrolovat, jak jednotlivé země dodržují své závazky.

Spolupráce v obranné oblasti Pesco se z právního hlediska opírá o články 42 a 46 smlouvy o EU. Odborníci přirovnávají PESCO k jakémusi vojenskému schengenu. Je to počín, který by se výhledově mohl stát

významným nakročením k vybudování společné evropské armády. I přes úzkou spolupráci na evropské úrovni si každý členský stát ponechává výlučnou odpovědnost a svrchovanost svých ozbrojených sil. Společnou koordinaci má na starosti vysoký představitel EU pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku, Evropská obranná agentura, Vojenský štáb EU a Vojenský výbor EU. Vojenským představitelem ČR při EU je generálporučík František Maleninský. Jeho zástupcem a zároveň vedoucím Vojenského úseku stálého zastoupení ČR při EU v Bruselu je plukovník Ladislav Sekan.

Text a foto: Vladimír Marek

**Největší konference
ve střední Evropě
o poskytování zdravotní
péče ve válečných
oblastech**

První pomoc v boji

Třetí ročník konference zaměřující se na problematiku poskytování všech úrovní zdravotnické péče nejen v rizikových oblastech, ale i v oblastech postižených katastrofou, se uskutečnil v Hradci Králové. Cílem bylo předat zkušenosti odborné veřejnosti, vojenským lékařům a záchranářům. Záštitu nad konferencí převzal mimo jiné i ředitel Agentury vojenského zdravotnictví AČR brigádní generál Zoltán Bubeník a děkan Fakulty vojenského zdravotnictví plk. Pavel Boštík.

Úvodní část konference zahájil praporčík Jaroslav Duchoň, vedoucí vzdělávacího střediska pro přípravu CLS – 25. plpr Strakonice a účastník mnoha zahraničních operací v Mali a Afghánistánu. Posluchače seznámil s aktualizacemi konceptu protokolů poskytování péče v poli TCCC (Tactical Combat Casualty Care – zranění v boji). O svých čerstvých zkušenostech z působení v 20. polním chirurgickém týmu v Afghánistánu promluvila nadrotmistryně Petra Dvořáková, která je služebně zařazena u 7. polní nemocnice. V přednášce se zaměřila na hromadný příjem raněných MASCAL. Ještě bohatší zkušenost z misí má podplukovník MUDr. Martin Oberreiter, který byl náčelníkem 6. polní nemocnice. Podplukovník Oberreiter přednesl, jaká zranění můžeme nejčastěji na válečných misích očekávat. Na tento výklad pak navázal MUDr. Robert Zajíček, který je přednostou Kliniky popáleninové medicíny Fakultní nemocnice Královské Vinohrady a 3. LF UK. Seznámil publikum s problematikou popálenin jako nejhorších poranění v traumatologii. Zaměřil se na zhodnocení stavu pacienta podle šesti zásadních aspektů – mechanismus úrazu, rozsah, věk, hloubka, lokalizace a anamnéza.

Výcvik vojáků na Ukrajině

Odpolední část otevřel svým příspěvkem vedoucí záchranář letecké záchranné služby královéhradeckého kraje Martin Honzík. Pojednal o hypotermických stavech a jejich řešení v rámci první pomoci. Radan Doubra va ve své prezentaci ukázal auditoriu školení vojenských jednotek a IZS na Ukrajině v poskytování první pomoci ve spolupráci s místní organizací Patriot Defense, včetně utváření balíčků pomoci, které obsahují veškeré nejn nutnější vybavení od škrtidla po základní léky. Nadrotmistr Richard Dvořák, záchranář služebně zařazený u 43. výsadkového praporu Chrudim, čerstvý držitel odznaku Expert Field Medical Badge, pohovořil o cestě k získání prestižního ocenění a také o působení v roli instruktora tohoto odznaku.

Užití škrtidel – turniketů

Druhý den po networkingovém večeru se účastníci přesunuli přímo do prostor Fakulty vojenského zdravotnictví, kde se odehrála doprovodná část konference. Ta byla zaměřena na konkrétní kazuistiky řešené problematiky. Jako první vystoupil Michal Motyčka, pražský

zdravotnický záchranář a hlavní organizátor soutěže MedCup. Pojednal o výcviku použití škrtidel v AČR a IZS. Uváděné kazuistiky zaměřil na použití turniketů v civilní sféře, zejména v činnosti zdravotnické záchranné služby. Zdravotní sestra organizace Lékaři bez hranic Vlasta Hynková seznámila účastníky s činností nelékařských zdravotnických pracovníků v humanitárních misích. Zvláště rozvedla intervence při léčbě podvřívky u dětských pacientů. Protože je konference První pomoci v boji organizačně úzce spojena se studenty Fakulty vojenského zdravotnictví, je tradičně věnován prostor i přednášce některého ze studentů. Pro letošní ročník byl vybrán nadrotmistr Jiří Kotek z šestého ročníku. Podělil se o své zkušenosti ze stáže v Brazílii a o postupech, které jsou zde uplatňovány s ohledem na místní poměry a vybavení. Další přednáškou z válečné chirurgie přispěl velitel 5. polního chirurgického týmu podplukovník Radek Pohnán, který pojednal obecněji o situaci v Afghánistánu a o působení českých zdravotnických jednotek v této válečné oblasti.

Text a foto: Jiří Néma a Tomáš Kučera

Rozhovor s ředitelem
KVV Pardubice
plukovníkem
Františkem Hlaváčkem

Mezi obyvateli mají velmi dobrý zvuk

Do funkce ředitele Krajského vojenského velitelství Pardubice nastoupil plukovník František Hlaváček 1. ledna 2010. Přišel sem z pozice náčelníka jednoho z odborů sil podpory ve Staré Boleslavi. Zkušenosti z této práce se mu, jak přiznává, hodily. To proto, že ve Staré Boleslavi měl ve své gesci také jednotlivá krajská vojenská velitelství. V době, kdy jsme ho v úřadě zastihli my, zbývalo mu do odchodu do zálohy necelých jedenáct dnů. Právě se chystal zavítat do studentského kampusu pardubické univerzity. Zde nedávno probíhalo dosud největší třídní cvičení Integrovaného záchranného systému kraje, do něhož se zapojila část jeho podřízených – příslušníků roty Aktivní zálohy Krajského vojenského velitelství Pardubice. Proto jsme také plukovníka Františka Hlaváčka požádali o následující rozhovor:

Čím aktuálně žije vaše velitelství, na plnění jakých úkolů se soustředí vaše pozornost?

Plníme obdobné úkoly jako každé další krajské vojenské velitelství. Musím přiznat, že po změně legislativy spojené s rekrutací se tady zvýšil zájem o službu nejen v řadách profesionálů, ale i v aktivní záloze AČR. Takže i když zde působí odborníci rekrutačního pracoviště Agentury personalistiky, obracejí se na nás lidé s mnoha dotazy a žádostmi.

Na jaké úrovni je vaše spolupráce s vedením kraje a dalšími krajskými institucemi?

S klidným svědomím mohu říci, že je nadstandardní. Ostatně jsme v úzkém kontaktu s hejtmanem a spolupráce byla a je s tímto nejvyšším představitelem kraje vždy velmi dobrá, založena na přátelských vztazích. Jak s předcházejícím hejtmanem Martínkem, tak se současným hejtmanem se dobře známe

a umíme si vyjít vstříc. Myslím, že nastupující ředitel bude mít na co navázat. Nejen s hejtmanem, ale i s lidmi, které řídí, vycházíme velmi dobře. To, že jsem členem bezpečnostní rady Pardubického kraje je povinnost, ale já to beru jako příležitost setkávat se s lidmi, s nimiž jsme provázáni společným zájmem o co nejlepší zajištění této oblasti. Můj zástupce je členem bezpečnostní rady statutárního města Pardubice a to beru do jisté míry jako ocenění naší společné práce. V pardubické posádce je dislokováno čtrnáct vojenských útvarů a zařízení a myslím, že KVV zde má tradičně dost dobré jméno.

A jak hodnotíte vztah obyvatel k armádě na teritoriu kraje?

Obdobně. Na přítomnost vojáků v kraji jsou zde lidé zvyklí a kvitují stoupající prestiž armády. To se projevuje na společných akcích, které pořádáme. Nejen my, ale i zdejší vojenské útvary. Dobré jméno pomáhají vytvořit nejen

dny otevřených dveří, ale i naše účast při oslavách a pietních aktech na území kraje. Se všemi starosty obcí s rozšířenou působností se osobně za těch sedm let, co jsem ve funkci, velmi dobře známe a víme, že si můžeme kdykoliv zavolat a řešit neformálně aktuální věci, které nás mohou trápit.

O co konkrétně se jedná?

No třeba účast vojáků na neplánované akci, kterou nestihl některý ze starostů včas zajistit, či zapůjčení materiálu na sportovní soutěž. Mám k dispozici jako jeden z mála ředitelů KVV Tatru 810 s nafukovacím stanem, takže jsme operativní i v tomto a můžeme v rámci možností flexibilně vypomoci. Samozřejmě, že tady nezřídka řeším i kuriózní stížnosti od obyvatel. Třeba si vzpomínám na tu, kdy si nespokojený občan stěžoval na hluk z vrtulníků, které údajně nalétávaly nad dům jednoho z bývalých zaměstnanců letiště.

Poslední akci, kterou jsme pořádali asi pro padesátku žáků základních škol, byl II. ročník branného závodu družstev Memoriál čet. Arnošta Hrada, který byl odstartován u dělostřelecké tvrže Hůrka. Jedná se o akci pro žáky základních škol z Králík a přilehlého okolí, kterou děláme s pracovníky Muzea čs. opevnění z let 1935–38, Pěchotního srubu K-S14 U cihelny Králíky, za podpory jednoty Československé obce legionářské Pardubice, města Králíky a Pardubického kraje.

To také souvisí s POKOS. Jakým směrem by se měl tento projekt zaměřit, aby příprava obyvatel k obraně vlasti byla skutečně efektivní?

Myslím si, že projekt Přípravy občanů k obraně státu je dobře nastartován a že přináší své ovoce. Podařilo se nám proškolit za dobu jeho existence asi padesát učitelů a pomáháme v jeho realizaci na školách, jak jen umíme. Samozřejmě, že ředitel KVV disponuje velmi omezenými možnostmi, na druhou stranu je třeba podtrhnout, že máme svým způsobem štěstí na skutečnost, že v Pardubicích sídlí také pluk logistické podpory, kde nám vycházejí velmi vstříci. To ale platí o všech vojenských útvech a zařízeních v kraji. Logisticy jsou naším partnerským útvarem a spolupráce s nimi je vážně velmi dobrá. To se projevuje nejen při prezentacích na veřejnosti typu projektu

POKOS, ale i v tom, že nám pomáhají s výcvikem aktivní zálohy, kdy nám půjčují techniku a zkušené instruktory. Ty také dostáváme od chrudimských výsadkářů, kteří mají skvělé renomé.

Je ve vašich silách organizovat pro jednotku AZ dostatečně kvalitní a atraktivní výcvik? Jak právě tento moment podle vás ovlivňuje nábor do AZ?

Kvalitní výcvik naší pěší roty aktivní zálohy jsme schopni vždy zabezpečit. Otázkou je, co si představit pod pojmem atraktivní výcvik. Těžko budu pro vojáky, jejichž hlavním úkolem je střežit objekty důležité pro obranu státu, zajišťovat pro výcvik vrtulník a zasazovat je do prostoru, který mají střežit. Myslím, že by to ani nemělo ten potřebný efekt. Snažíme se zpestřovat výcvik tím, že zajišťujeme na výcvik zkušené instruktory i od výsadkářů, kteří ovládají prvky bojového umění MUSADO, mají poslední poznatky ze zahraničních misí a ty nám předávají právě při praktickém výcviku. V jednotce mám kolem sedmdesátky zkušených vojáků, kteří vědí, proč do aktivní zálohy před mnohdy i deseti lety vstoupili. Jsou těmi srdcaři, ochotnými věnovat svůj čas a osobní volno tomu, aby se připravovali na obranu vlasti. To říkám s plnou vážností. S mnohými těmi, kteří se nám hlásili a představovali si výcvik

jako turistický výlet s opékáním prasete, jsem se docela rychle rozloučil.

Máme v jednotce muže a ženy mnoha profesí. Je mezi nimi i vysokoškolský učitel, Pavel Svoboda, který je dnes vědeckým pracovníkem. Spolu s ním je třeba na dnešním cvičení Agens 2017 majitel stavební firmy, městský policista, úředník či ti, co vykonávají dělnické profese. Jsou tady, protože tady chtějí být.

Text a foto: Miroslav Šindelář

Velitel 22.základny vrtulníkového letectva organizuje výběr kandidátů na obsazení systemizovaných míst u jednotky předsunutých leteckých návodčích

Naše nabídka:

- Prestižní funkce JTAC v hodnostech praporčického sboru
- Získání jedné z nejžádanějších specializací pro operace NATO
- Dynamicky se rozvíjející profese
- Odborná příprava a výcvik v zahraničí
- Odpovídající zázemí na moderní letecké základně včetně přímé účasti na leteckém výcviku
- Výcvik ve výsadkové přípravě
- Nasazení v zahraničních operacích

Průběh výběru:

- Registrace uchazečů proběhne formou zaslání strukturovaných životopisů (včetně kontaktních čísel na mobilní tel. a Alcatel) na adresu czechfac@army.cz nejpozději do 14. března 2018
- Uchazeči budou vyrozuměni o výsledcích prvotního výběru na základě posouzení životopisů do 15. března 2018
- Druhá část výběru je dvoudenní a proběhne ve dnech 29. - 30. března 2018 u 22. zVrL Sedlec - Vícenice u Náměště nad Oslavou
- Další podrobnosti budou uchazečům sděleny individuálně na adrese czechfac@army.cz, popř. telefonicky na alc. čísle 438 521

Vstupní podmínky:

- VZP s minimálně 2 roky praxe u útvaru
- Předchozí služba v bojových jednotkách výhodou
- Středoškolské vzdělání s maturitou pro místa v hodnostech praporčického sboru
- Pokročilá znalost AJ
- Zdravotní klasifikace „A“ výsadkář nebo předpoklad pro jeho získání
- Předpoklad pro získání BP „Tajné“
- Fyzické a psychické předpoklady

Představujeme
krajská vojenská
velitelství

KVV Pardubice a pěší rota AZ

Krajské vojenské velitelství Pardubice vykonává státní správu na území Pardubického kraje a je příslušné pro fyzické a právnické osoby, které mají trvalý pobyt na tomto území. Zaměřuje se na řešení žádosti státních občanů ČR o dobrovolné převzetí výkonu branné povinnosti. Současně plní úkoly obrany státu podle zvláštních předpisů. Při realizaci své působnosti spolupracuje s příslušnými orgány veřejné správy a příslušnými právníky osobami. Součástí velitelství je i pěší rota aktivní zálohy. Tvoří ji kolem sedmdesáti dobrovolníků. Velí jim bývalý vojenský profesionál – odborností dělostřelec, kapitán v záloze Jiří Hudec. Podtrhuje, že devizou jeho jednotky, i přestože nedosahuje vysokého počtu osob, je její kvalita. V rotě působí také dvě ženy.

„Asi osmdesát procent z nás je v rotě zhruba devět až deset let a za tu dobu se už dobře známe. Nesázíme na kvantitu, ale kvalitu. Ta se projevuje především při společných cvičeních. Těch jsme v letošním roce zatím absolvovali šest. Samozřejmě, že celá rota si plní jarní a podzimní část přípravy podle daných směrnic v co možná největším počtu. Část se potom podílela například na cvičeních v Čáslavi či v Náměšti nad Oslavou, kde jsme střežili prostor cvičení profesionálů. Ve Vyškově jsme nedávno pomáhali s přípravou vojáků do zahraniční mise. Tam jsme imitovali nepřitele. Bylo to pro nás velmi přínosné, protože takových příležitostí zúčastnit se bojových situací s profesionály zase moc nemáme,“ řekl velitel pěší roty.

V případě potřeby jsou jednotky aktivní zálohy na základě rozhodnutí vlády nasazeny do akce. Jejich typickými úkoly jsou pomoc při živelních pohromách a ostraha objektů důležitých pro obranu státu v případě zhoršení bezpečnostní situace. Jednotky aktivní zálohy se ve velkém rozsahu úspěšně účastnily záchranných prací při katastrofických povodních například v roce 2002 a v roce 2010.

Dosud největší třídenní cvičení složek Integrovaného záchranného systému Pardubického kraje pod názvem Agens 2017

se uskutečnilo ve dnech 18. – 20. října 2017 v Pardubicích. Pardubický magistrát tímto cvičením reagoval na zvyšující se riziko a počet teroristických útoků v neklidném světě. Ostatně jeho hlavním námětem byla evakuace škol a nácvik koordinace činnosti složek IZS při teroristickém útoku výbušninami a nervově paralytickou látkou Sarin. Nejvyšší počet evakuovaných osob při cvičení v Pardubicích činil asi osm set osob.

Do nácviku se zapojili také příslušníci pěší roty AZ. „Cvičení se zúčastnilo osmnáct příslušníků, dva se omluvili,“ upřesnil velitel pěší pardubické roty kapitán Jiří Hudec. Doplnil, že jeho podřízení na cvičení posilují policisty

PČR a pomáhají střežit prostor, který je třeba zabezpečit před vstupem nepovolaných osob, a také pomáhají pátrat po pachatelích teroristického útoku.

„Plníme vlastně jednu z úloh, pro kterou jsme předurčení, a na kterou se připravujeme. Podobná cvičení jen vítáme, protože se můžeme v součinnosti s policisty zdokonalovat ve své vojenské profesi. Moji kolegové vytvořili s příslušníky Policie ČR smíšené hlídky, jsou označeni páskami a prakticky vykonávají stejnou práci jako řadoví policisté. Já tady naši účast na cvičení vlastně jen koordinuji. Všichni moji lidé vědí, co mají dělat,“ uvedl kapitán Hudec.

Text a foto: Miroslav Šindelář

**3. průzkumná rota AZ
102. průzkumného
praporu absolvovala
hodně reálný výcvik**

Pět mrazivých dnů

Na 30 příslušníků z 3. průzkumné rotы Aktivní zálohy 102. průzkumného praporu generála Karla Palečka v Prostějově absolvovalo náročný nepřetržitý vojenský výcvikový týden. Na přelomu listopadu a prosince loňského roku museli zvládnout přípravu ve více oblastech na různých stanovištích. Během cvičení se přesouvali na PS Daskabát, výsadkové cvičiště v Prostějově, VVP Libavá, ŽC Arenský vrch a na pár hodin odpočinku se mohli těšit v prostoru BT Potštát. Jednotku AZ tvoří 33 mužů, kteří přijíždějí ze všech krajů České republiky. Vojenský výcvik, který se v průběhu roku ve 42 dnech pro příslušníky aktivní zálohy připravuje, má za cíl udržet a zdokonalovat připravenost záloh v oblasti bojového a hloubkového průzkumu.

Hned první pondělní den po absolvování vstupní zdravotní prohlídky a přezkoušení z tělesné výchovy zahájili záložníci pozemní výsadkovou přípravu, přípravu materiálu, nácvik házení HRG, nácvik se zbraní či pořadovou přípravu. Za těchto pět mrazivých dnů a nocí museli zvládnout náročný výcvikový program jak v nácviku, tak při reálném cvičení. Na pěší střelnici Daskabát, kde probíhala celý úterní den střelecká příprava, vedli střelbu z ručních zbraní, a to jak ve stoje, kleku, vleže, tak za pohybu. Na místě se učili odstranit závadu na zbrani anebo rozebrání a skládání krátké a dlouhé zbraně. Ve zdravotnické přípravě si procvičili zástavu krvácení, ošetření zlomenin, hlavy, páteře i resuscitaci. Topografická příprava byla zaměřena na orientaci

v terénu, práci s mapou a buzolou. Rušení signálu nebo spojení se s velením a volání o pomoc v morseovce si vyzkoušeli v rámci spojovací přípravy. V pohybu na bojišti, základních dovednostech pro přesun, včetně maskování jednotlivce se zdokonalili v rámci taktické přípravy. I přes únavu, nevyspání, bolavá chodidla či záda zvládli záložníci i házení ostrých ručních granátů. Po krátkém čtyřhodinovém odpočinku zahájili přesun k 102. průzkumnému praporu.

Příslušníci aktivních záloh jsou nedílnou součástí 102. průzkumného praporu a na výsledcích a dovednostech těchto mužů je vidět obrovský kus dřiny, vojenské práce a odhodlání, na kterou jsou jejich velitelé právem hrdí.

Text a foto: Kateřina Ramil

Veřejná resortní sbírka Vojenského fondu solidarity při příležitosti Dne válečných veteránů s podporou spolku JAGELLO 2000 přinesla své ovoce

Poděkování

Listopad – prosinec 2017 – Veřejná resortní sbírka Vojenského fondu solidarity (VFS) při příležitosti Dne válečných veteránů s podporou spolku JAGELLO 2000, která se uskutečnila na přelomu měsíce října a listopadu 2017, vydala svůj poklad. V drtivé většině vojáci a zaměstnanci resortu Ministerstva obrany, ale i občané z řad civilní veřejnosti dokázali nashromáždit do pokladniček pro Vojenský fond solidarity celkem **696 448 Kč** (včetně převodu cizí měny 11 \$ a 56 €). Pro úplnost konstatujeme, že jsme kuriózně získali i 2 lithiové baterie č. 3032 (bohužel vybité) a jeden (již neplatný) padesátihaléř.

Velké poděkování patří vojákům-dobrovolníkům z řad vojenských kaplanů a vrchních praporčíků (ale nejen jim), kteří si vzali na starosti vlastní realizaci sbírky v útvech a zařízeních resortu MO.

Jménem klientů a výboru VFS děkujeme všem přispěvatelům.

Vojenský fond solidarity

I TY MŮŽEŠ JEDNOU POTŘEBOVAT POMOC!

číslo sbírkového účtu 4466522/0800 variabilní symbol 918

Fyzička je pro vojáky alfou i omegou

Začátkem roku posilovny a fitcentra doslova praskají ve švech a kolabují pod náparem těch, kteří do nového roku vstupují s novoročním předsevzetím – a začnu konečně něco dělat! Tak přesně tohle ve fitcentru v areálu Generálního štábu AČR neplatí. Nové fitcentrum a posilovna, které byly slavnostně otevřeny před rokem, využívají vojáci i zaměstnanci resortu téměř permanentně. V prosinci minulého roku dosáhla návštěvnost dvacet tisíc.

Fyzická zdatnost je jedním ze základních předpokladů pro službu profesionálního vojáka. Předpoklad i požadavek, ale zároveň je to pro vojáka otázka profesní cti. Fyzička je totiž podmínkou ke zvládnutí náročného celoročního výcviku. Ale ta nepřichází sama od sebe. Mnoho vojáků věnuje individuální tělesné přípravě každou volnou chvíli. Zřídit proto fitcentrum v budově Generálního štábu v pražských Dejvicích se ukázalo jako správný krok, protože spojuje vhodné prostory na dostupném místě s vysokou koncentrací osob.

Fyzička je otázkou profesní cti

„Fitcentrum funguje už rok a zájem o něj je tak vysoký, že to předčilo všechna naše očekávání,“ říká vedoucí Oddělení záchranné a výsadkové služby a tělesné výchovy Sekce rozvoje a plánování schopností MO plukovník Miroslav Jebavý. „Kromě pracoviště Generálního štábu tu sídlí velitelství Pozemních a Vzdušných sil, Ředitelství speciálních sil MO a další prvky. Nedaleko je Posádkové velitelství Praha a kasárna v ulici Generála Píky Agentury služeb MO, dále Vojenská policie, pracoviště jednotlivých agentur, ale také několik vojenských ubytoven. Řádově se jedná o několik tisíc osob.“

Sto lidí denně

Provozní doba fitcentra je od půl sedmé do osmi večer, v pátek do tří. I to je určitý nadstandard, který ale personálně zabezpečují tři zaměstnanci oddělení tělovýchovy a přímé podpory MO Agentury služeb.

„Všichni jsme tělovýchovní pracovníci,“ říká Miloslav Severa, vedoucí fitcentra. „Kromě provozní doby, využitelnosti strojů, ale nabízíme šanci i těm, kteří tak úplně posilovně neholdují. Nabízíme hodiny spinningu, kondiční cvičení, power jógu, kompenzační cvičení, HIIT – Tabatu, TRX, BOSU. O cvičení je velký zájem, proto je na našich šisových stránkách objednávací systém, kde se zájemci mohou registrovat.“

Z postřehů návštěvníků vyplynulo, že by velmi uvítali rozšířenou kapacitu o víceúčelovou tělocvičnu a úpolovnu. „Skupinové lekce jsou velmi žádané a absence cvičebního prostoru, který počet cvičenců omezuje, vede k tomu, že zájemci se na vybraná cvičení kvůli obsazenosti nedostanou,“ upozorňuje vedoucí fitcentra Miloslav Severa. „Těší nás ale zejména i ta skutečnost, že naším prostřednictvím vojáci mohou najít cestu ke zvýšení fyzické kondice, zdatnosti a fitcentrum se může stát jednou z možností, jak si zlepšit fyzickou připravenost.“

A fakta

FITCENTRUM GŠ AČR

Otevírací doba:

Po – Čt: 6:30 – 20:00, Pá: 6:30 – 15:00

Každý poslední pátek v měsíci

ZAVŘENO – sanitární den

Kontakt: Receptce 217 294

Přehled řízených aktivit

Fitcentra GŠ AČR:

Spinning, Kondiční cvičení, Power-jóga

Kompenzační cvičení, HIIT – TABATA

TRX, BOSU

Armádní Servisní pokračuje v modernizaci ubytování pro vojáky

Lepší bydlení

Armádní Servisní, příspěvková organizace, v současné době spravuje na 80 vojenských ubytovacích zařízení (VUZ) s kapacitou 10 328 lůžek. Vybrané objekty již několik let postupně procházejí plánovanou rekonstrukcí a modernizací. Opravit je bylo nutné především z důvodu jejich stoupající energetické náročnosti i špatného technického stavu. Kromě vnějších oprav došlo i na úpravy interiérů a vybavení pokojů novým nábytkem a dalším zařízením včetně wi-fi připojení k internetu.

Armádní Servisní, příspěvková organizace (AS-PO), průběžně realizuje tyto investiční akce zaměřené na opravy a modernizaci vojenských ubytoven nejen z vlastního rozpočtu, ale také s finanční podporou ze zdrojů Evropské unie, Státního fondu životního prostředí a Ministerstva obrany. Od r. 2014 tak na revitalizaci ubytoven bylo získáno téměř 50 milionů Kč z evropských fondů a 183 mil. Kč z Ministerstva obrany. Samotné AS-PO se podílelo na těchto dotačních akcích částkou 78 mil. Kč. Díky pečlivě připravovaným výběrovým řízením se daří snižovat náklady na tyto rekonstrukce.

Kbelská ubytovna

Jen v průběhu roku 2017 byla dokončena řada investičních akcí. Například kompletní revitalizaci prošlo vojenské ubytovací zařízení v Praze-Kbelích s kapacitou 21 lůžek v jednolůžkových a dvoulůžkových pokojích. V první etapě byl zateplen plášť budovy, izolována střecha a vyměněna okna a vstupní portály. V dubnu byla zahájena druhá etapa rekonstrukce vnitřních prostor celkem třípodlažní budovy. Modernizovány byly rozvody vody, elektroinstalace a osvětlení, byla zrekonstruována kuchyně včetně výměny spotřebičů, sociální zařízení, vyměněna byla schodišťová zábradlí, podlahové krytiny na chodbách i pokojích, dveře. Pokoje byly vybaveny novým nábytkem a elektrospotřebiči.

Ruzyně

Rozsáhlou postupnou rekonstrukcí, která byla z důvodu zajištění ubytování

naplánována na několik let, procházejí ubytovací zařízení na Ruzyni – bloky „A“, „B“ a „C“ poskytující 906 lůžek. Ke konci roku 2016 bylo dokončeno kompletní zateplení a výměna oken u všech tří objektů. Letos se podařilo dokončit celkovou vnitřní rekonstrukci objektu „C“, kdy uživatelé obdrželi zbrusu nové pokoje a sociální zařízení včetně vybavení. V průběhu dalších dvou let budou ve stejném duchu revitalizovány i objekty „B“ a „A“.

Nové koupelny

Ve VUZ Čáslav (74 lůžek) byly kompletně zrekonstruovány koupelny a WC – vyměněny byly dlažby, osazeny nové sprchové kouty a WC, opraveny stěny včetně vymalování. Také ve VUZ Hranice (kapacita 89 lůžek) rekonstrukce interiérů přispěla ke zlepšení podmínek ubytování.

Celkovou rekonstrukcí prošlo VUZ Strakonice (82 lůžek) včetně zateplení objektu, byly vyměněny PVC podlahy a osazeny nové kuchyňské linky. Ubytovací zařízení Prostějov (kapacita 42 lůžek) a Hněvotínská v Olomouci (kapacita 60 lůžek) prošly významnou rekonstrukcí interiérů – byly zhotoveny nové rozvody elektro, ústředního topení, provedeny nové zdravotně technické instalace včetně povrchové úpravy vodorovných a svislých konstrukcí.

Obměna vybavení

Nutno ještě podotknout, že z důvodu zlepšení kvality ubytování AS-PO pravidelně obměňuje a doplňuje vnitřní vybavení ubytoven (televize, lednice, osvětlení, nábytek apod.). Na tyto nákupy Ministerstvo obrany přispělo

bezmála 71 mil. Kč. Je nutné se zmínit i o tom, že práce na rekonstrukcích a zateplování ve většině případů probíhaly za běžného provozu ubytovacích zařízení. Zde je na místě poděkovat všem vojákům za trpělivost, s jakou se vyrovnali s nepříjemnými průvodními jevy stavebních prací, hlukem, prašností a dalšími omezeními.

Další jsou na programu

S výše popsanými negativy provázejícími revitalizace objektů se však bude třeba smířit i do budoucna. Práce na zlepšování kvality ubytování pro vojáky pokračují. Do dalších let AS-PO připravuje rekonstrukce dalších ubytovacích zařízení, které jsou dnes ve fázi projektování nebo začíná jejich realizace. Jedná se např. o zateplení internátů VSŠ a VOŠ MO v Moravské Třebové, zateplení budov internátů I-7 – I-9 ve Vyškově, kompletní vnější a vnitřní rekonstrukce internátu Heyrovského v Hradci Králové a další.

Text a foto: Martin Lehký

Spojené státy vybírají nové útočné pušky

Konec M4

Americká armáda (US Army) v nejbližších letech zavede zcela nové typy ručních palných zbraní. Konečným cílem je v rámci programu NGSW (Next Generation Squad Weapon) najít náhradu za karabiny M4 a pěchotní kulomety M249. Dočasně ale armáda v rámci programů ICSR (Interim Combat Service Rifle) a SDMR (Squad-Designated Marksman Rifle) nahradí část karabin M4 za pušky v ráži 7,62×51 mm.

Americké úvahy o náhradě AR-15

Američtí vojáci si opakovaně stěžují na poruchovost útočných pušek M4 v písečných bouřích a v zaprášeném prostředí. Rozebrání a čištění zbraně v terénu je téměř nemožné a obvyklým výsledkem takové snahy bývá poškození zbraně. Další slabinou pušek M4 představují náboje s nízkým ranivým a zastavovacím účinkem (oproti konkurenční AK-47).

Pentagon proto zahájil proces výběru nových útočných pušek, jež by nahradily všechny zbraně vycházející z typové řady AR-15. Ze všech možných derivátů AR-15 se v armádě proslavily zejména modely M4 a M16.

Oblíbenost a rozšíření útočných pušek typové řady AR-15 je velmi vysoká a v globálním srovnání jim konkuruje pouze AK-47. U pušek M16 se ale okamžitě po přijetí do aktivní služby objevilo velké množství nedostatků. Model M16 byl opakovaně vylepšován a jeho

vlastnosti se postupně zlepšovaly. Nepodařilo se ovšem vyřešit všechny problémy, spojené především se spolehlivostí.

Otázka nahrazení pušek M4/M16 se v USA opakovaně projednávala. Spojené státy zvažovaly (případně stále zvažují) dvě cesty:

První cestou je nákup německých pušek Heckler & Koch HK416 v ráži 5,56×45 mm, resp. HK417 v ráži 7,62×51 mm. HK416/HK417 má na rozdíl od AR-15 píst s krátkým zdvihem pro odvod plynů, zatímco AR-15 se spoléhá na „špinavé“ samovolné přepouštění plynů do pouzdra závěru.

Německé řešení vedlo k vývoji velmi spolehlivé zbraně, jejíž přesnost dosahuje úrovně útočné pušky M16. Speciální jednotky států NATO pušky HK416/HK417 využívají. Najdeme je například ve výbavě francouzských a německých ozbrojených sil. Určité množství těchto zbraní si pořídily i speciální síly USA

a v roce 2010 také námořní pěchota. Námořní pěchota označuje HK416 jako pěchotní pušku M27 IAR.

HK416/HK417 však není americká puška. Hlavní útočná puška USA se totiž stane novou normou nejen pro státy NATO, ale i pro další země, které s touto organizací udržují přátelské vztahy. Koupí německých zbraní by Spojené státy udělaly obrovskou reklamu firmě, která na trhu s vojenským vybavením konkuruje americkým výrobcům. Z tohoto důvodu je nepravděpodobné, že se HK416/HK417 stane hlavní zbraní americké armády.

Druhou cestou je nákup pušek Colt ACC-M. Zbraň navazuje na starší modely z 90. let 20. století a zásadně se neliší od pušky M4. Tato zbraň využívá náboje Remington SPC ráže 6,8×43 mm. Zavedení zcela nových nábojů by vyžadovalo změnu výzbroje všech členských států NATO.

Podle posledního zadání Pentagonu z roku 2010 munice nových útočných pušek má mít v každém případě větší ráži, než 5,56×45 mm NATO. Americká armáda plánuje podle posledních informací dočasně nahradit část karabin M4 za pušky v ráži 7,62×51 mm – získá tak čas do zavedení zcela nové útočné pušky a zcela nového náboje nové ráže (větší než 5,56×45 mm).

Programy ICSR a SDMR

Náhradu karabin M4 řeší US Army pomocí několika programů – „dočasných“ a finálních. V rámci programu ICSR (Interim Combat Service Rifle) a SDMR (Squad-Designated Marksman Rifle) US Army hledá nové pušky pro náboj 7,62×51 mm. V případě ICSR jde o klasickou útočnou pušku částečně nahrazující karabiny M4. SDMR je zbraň pro přesnou střelbu určená pro ostrostřelce.

Cílem obou programů je zajistit americké pěchotě palebnou převahu nad protivníky s puškami AK-47 v ráži 7,62×39 mm.

Zbraně ICSR a SMDR jsou určené pro klasické devítičlenné pěchotní družstvo americké armády. V současné době se družstvo skládá

ze dvou palebných týmů po čtyřech lidech a velitele družstva. Výzbroj je složená standardně ze zbraní M4 a v každém palebném týmu je voják s lehkým kulometem M249.

„Náčelník štábu americké armády Mark A. Milley chce provizorní bojovou pušku (ICSR – pozn. red.), nebo chce splnit požadavek, aby každé družstvo mělo pušku pro přesnou střelbu (SMDR – pozn. red.),“ říká brigádní generál Brian Cummings z armádního výzkumného centra PEO Soldier. „Takže máme dva programy, které chtějí do družstva dostat ráži 7,62 mm.“

Podle Cumminga existují dvě cesty – buď pěchotní družstvo dostane jednu SMDR, nebo několik ICSR, avšak obojí v ráži 7,62×51 mm.

V případě SMDR je již rozhodnuto. Půjde o automatickou pušku M110A1 CSASS (Compact Semi-Automatic Sniper System), která vychází z německé HK G28. Pušku M110A1 v současné době využívají někteří odstřelovači americké armády. V případě programu ICSR půjde zřejmě o otevřené výběrové řízení.

Programy SMDR a ICSR jsou však pouze dočasné řešení. Od roku 2022 armáda plánuje zavádět novou kategorii ručních palných zbraní NGSW, které ve dvou verzích nahradí karabiny M4 a lehké kulometry M249. O program NGSW má zájem i námořní pěchota a britská armáda.

V případě náhrady kulometu M249 nejde o žádnou revoluci. Vždyť americká námořní pěchota nedávno vyměnila M249 za mnohem lehčí a kompaktnější M27 IAR vycházející z německé HK416. Námořní pěchota dostane 6 500 pušek M27, i když si ponechá také zhruba 10 000 lehkých kulometů M249, aby je bylo možné použít podle uvážení velitelů.

Zásadní je, že zbraně NGSW budou využívat jinou munici než současné karabiny M4 a kulometry M249. Nový typ munice se musí vypořádat především s novou generací neprůstřelných vest. Klíčem nové zbraně je tedy letalita na maximální vzdálenost. Pomocí výkonnější munice a lepší optiky se u nové zbraně počítá s vedením efektivní palby až na vzdálenost 600 m, dvakrát více než nyní.

Výzkumníci americké armády se dívají na nejrůznější ráže, materiály, nábojnice i hnačí náplně. Jednou ze zvažovaných možností je zavést do výzbroje šípkové střelivo (darts / flechette), které je v podstatě zmenšenou verzí šípkové střely podkaliberní tankové munice (APFSDS). Se šípkovým střelivem se experimentovalo již v 50. a 60. letech minulého století.

Výhodou šípkových střelných zbraní (needlegun, flechette gun, fletcher) jsou teoreticky kompaktní rozměry, nízký zpětný ráz, vysoká kadence (až několik tisíc ran za minutu) a vysoká ústová rychlost šípkové střely. Díky nízkému zpětnému rázu lze při (opět teoreticky) velmi vysoké kadenci udržet velkou přesnost střelby.

Nevýhodou šípkové střely je ale malý ranivý kanál v měkké tkáni (nízká ranivost). Uvažuje se tak o různých způsobech deformace nebo zalomení/vyosení střely v měkké tkáni.

Text: Jan Grohmann,

foto: US Army a Heckler & Koch

Návrh rozpočtu Pentagonu
pro rok 2018

Konec neuvážených škrtek?

V letech vlády předchozího amerického prezidenta Baracka Obamy se Pentagon pravidelně stával „prvním na ráně“ při prakticky jakýchkoli rozpočtových škrtech, což ovšem příliš nekorrespondovalo s jeho vojenským angažmá v řadě regionů. S nástupem nové administrativy Donalda Trumpa se ale zdá, že po „hubených letech“ přichází éra, v níž dojde k opětovnému nárůstu americké vojenské moci.

Prvním signálem, že výdaje na obranu porostou, byl přírůstek 21 mld. USD do rozpočtu Pentagonu na fiskální rok 2017 (tj. období od začátku října 2016 do konce září 2017), jež prezident Trump inicioval. Podívejme se ale blíže na požadavky jednotlivých složek ozbrojených sil – tedy pozemního vojska, letectva, námořnictva a námořní pěchoty na letošní rok a především jejich modernizační programy. (Pouze pro dokreslení, z 639 mld. USD požadovaných na rok 2018 je určeno na upgrade amerického zbrojního arzenálu 208,6 mld. USD, tedy téměř třetina.)

Letecká technika

Pentagon ve svém požadavku uvádí, že potřebuje nakoupit 70 nových bojových strojů F-35 Lightning II, 29 podpůrných letounů, 198 vrtulníků a 50 bezpilotních letounů. Dohromady na tyto akvizice, modernizace, vývoj a logistiku plánuje vynaložit 49,9 mld. USD.

Nejdražší položkou z celého „nákupního seznamu“ bude jednoznačně program JSF (Joint Strike Fighter), tedy supersoniky Lightning II pořizované v 46 kusech varianty F-35A pro US Air Force, ve 20 kusech F-35B pro US Marine Corps a čtyřech kusech F-35C pro US Navy. Mimo to doplní stavy námořnictva 14 strojů F/A-18 E/F Super Hornet.

V letech 2005–2012 zavedlo letectvo Spojených států 187 stíhačů páté generace F-22A Raptor. Přes vyspělou konstrukci a schopnost nést pokročilé zbraňové systémy se předpokládá, že v roce 2018 Raptory absolvují

dílčí modernizaci některých komponentů, jako např. radiolokátorů, navigace a přístrojů elektronického boje. Pokračovat má také vylepšení výzbroje, zejména integrace protiletadlových řízených střel AIM-120D AMRAAM a AIM-9X Sidewinder a dále potom pum s koncovým navedením GBU-39/B SDB I (Small Diameter Bomb I), to vše za zhruba 915,5 mil. USD. „Omlazovací kúru“ absolvují také dnes již poněkud problematické stíhačky F-15C/D Eagle a jejich pozdější úderní deriváty F-15E Strike Eagle. I zde se v obou případech modernizace dotkne radarové aparatury a palubní elektroniky; vyčleněná částka se pohybuje okolo 963,1 mil. USD. Letos budou pokračovat i přípravné práce na projektu nového strategického bombardéru LRS (Long Range Strike) alias B-21 Raider a taktéž uprady na stávajících platformách B-1B Lancer, B-2A Spirit a B-52H Stratofortress, které si vyžádají poměrně vysokou částku 2,945 mld. USD.

Flotilu podpůrných letounů má v roce 2018 rozšířit sedm strojů HC/MC-130J Combat King II/Commando II popotávaných US Air Force a dvojice KC-130J určených pro US Marine Corps. Námořnictvo by mělo obdržet šest konvertoplánů CMV-22 Osprey a pěti letounů včasného varování E-2D Advanced Hawkeye. Stejně tak je očekáván příchod proudového námořního hlídkovacího typu P-8A Poseidon na bázi civilního Boeingu 737, nahrazujícího vrtulové letouny P-3C Orion. Celkem by řady US Navy mělo letos rozšířit sedm těchto nových strojů. Postupně začíná

docházet i k náhradě obstarožitých létajících tankerů KC-135 Stratotanker, a to letouny KC-46 Pegasus (vycházejícími z Boeingu 767-2C), jichž si hodlá US Air Force v roce 2018 pořídit celkem patnáct. K roku 2024 se připravuje nákup tří modifikovaných Boeingů 747-8 v konfiguraci Air Force One, tj. strojů pro přepravu prezidenta a nejvyšších vládních činitelů. Za tímto účelem má být z rozpočtu Pentagonu v roce 2018 vyčleněno 434,1 mil. USD.

Co se týče vrtulníkové techniky, v současnosti probíhá program ICH (Improved Cargo Helicopter), jehož cílem je modernizace flotily transportních Chinooků na standard CH-47F. Právě verzi CH-47F by měla US Army během roku 2018 dostat ve dvou exemplářích a znouzařazení do služby se dočkají také čtyři MH-47D/E určené pro speciální operace, upgradované na verzi MH-47G. V mnohem větších počtech – 48 kusů – proběhne akvizice víceúčelových vrtulníků UH-60M Black Hawk, přičemž bude pokračovat vývoj modernější varianty UH-60V (dříve označované jako UH-60L Digital). Letos americká námořní pěchota obdrží čtveřici těžkých dopravních CH-53K King Stallion, jež mají obsadit místo po vyřazovaných CH-53E. Stejně tak budou do sestavy US Marine Corps zakomponovány další bitevní helikoptéry AH-1Z Viper, tentokrát v počtu 22 kusů. Potřebné finanční prostředky se plánují vyčlenit na přestavbu 50 starších armádních vrtulníků AH-64D Apache Longbow na vyšší standard AH-64E Apache

Celkem by měla US Army obdržet v tomto roce 63 bitevních vrtulníků AH-64E Apache Guardian, z čehož bude 50 přestavěných starších AH-64D a 13 zbrusu nových strojů.

Guardian. Mimo to US Army získá i 13 nově postavených Apache Guardianů.

Kromě nákupu hardwaru pokračuje také vývoj zaměřený na náhradu dvou v současnosti sloužících typů. V roce 2018 chce Pentagon vynaložit 451,9 mil. USD na testování „militarizací“ a certifikaci modelu VH-92A (vycházejícího ze stroje Sikorsky S-92), čili nástupce „prezidentských“ helikoptér VH-3D a VH-60N provozovaných už od roku 1974, respektive 1989. Ve stejné fázi se nalézá také program CRH (Combat Rescue Helicopter), dříve známý jako HH-60 Recapitalization. Bude na něj uvolněno 354,5 mil. USD a výsledkem má být nákup 112 strojů, které nahradí záchranné vrtulníky HH-60G Pave Hawk ve struktuře US Air Force.

Pokračovat má rozmach bezpilotních průzkumných i bojových letounů známý z minulých let, byť již ne tak rychlý. V roce 2018 skončí výroba systému MQ-1C Gray Eagle a US Army převezme posledních 11 kusů tohoto typu. Flotila prostředků MQ-9 Reaper operující pod hlavičkou US Air Force bude doplněna o dalších 32 strojů a navíc se plánuje nákup deseti pozemních řídicích stanovišť. Na konci roku 2017 došla výroba posledních tří RQ-4 Block 30 Global Hawk (a dvou strojů určených pro program NATO AGS čili Alliance Ground Surveillance), zatímco v roce 2018 dojde po zkompletování tří Global Hawků předurčených pro program NATO AGS k uzavření výrobní linky. Naopak pokračovat by měla produkce námořní varianty MQ-4C Triton určené pro potřeby US Navy; v roce

2018 se očekává předání tří kusů. Z menších taktických UAV má US Marine Corps získat čtveřici RQ-21 Blackjack.

Pozemní technika

V oblasti pozemní techniky se US Army zaměří na akvizice tanků M1A2 Abrams, BVP M2A3 Bradley, obrněných vozidel řady Stryker a samohybných houfnic M109A7. Námořní pěchota se soustředí na projekt ACV (Amphibious Combat Vehicle), z něž by mělo vzejít kolové obojživelné vozidlo nahrazující zastaralé obrněnce AAV. Jak armáda, tak US Marine Corps i letectvo získají první větší sérii lehkých obrněných užitkových strojů JLTV (Joint Light Tactical Vehicle) se znakem náprav 4x4. Celkem by se do pozemního arzenálu mělo investovat 11,2 mld. USD.

Vozidel JLTV – nástupců legendárních HMMWV – sjede v roce 2018 z produkční linky dohromady 2 777 kusů, přičemž bude pokračovat i jejich testování u vojsk. Z této cifry zamíří k pozemním silám 2 110 strojů, „mariňáci“ jich získají 527 a US Air Force 140. Zkušební provoz se dočká také typ AMPV (Armored Multi-Purpose Vehicle), představující náhradu obrněných transportérů M113, jichž si letos americké pozemní síly chtějí pořídit 107 kusů. Dorazit by mělo také prvních 56 tanků M1A2 SEPv3 (půjde o přestavěné varianty M1A1) a pokračovat bude i modernizace starších modifikací M1A2 SEPv2, které čeká instalace datalinku (umožňujícího palbu programovatelnou municí ráže 120 mm), upravené bezosádkové zbraňové stanice CROWS

a aktivního obranného systému. Upgrade čeká i kolová obrněná vozidla řady Stryker, a sice u části provozovaných strojů má být nainstalován 30mm kanon místo 12,7mm kulometu, na což je vyčleněno 178,2 mil. USD. V roce 2018 taktéž naběhne sériová produkce (předpokládá se výroba 71 kusů) dlouho očekávaného dělostřeleckého kompletu PIM (Paladin Integrated Management) sestávajícího ze 155mm samohybné houfnice M109A7 Paladin a asociovaného muničního vozidla M992A3 FAASV. Finance jsou připraveny i na celkem 30 vozidel programu ACV 1.1 (Amphibious Combat Vehicle), určených pro námořní pěchotu jakožto náhrada pásových obojživelníků AAV7A1.

Posílení se dočká také armádní logistika v podobě nákupu 621 těžkých nákladních automobilů HEMTT (Heavy Expanded Mobility Tactical Truck) s pohonem 8x8 a jejich derivátů PLS (Palletized Load System) 10x10 s přívěsy M1076. Vylepšení čeká i na vozidla FMTV (Family of Medium Tactical Vehicles) v nižší kategorii 2,5t (se znakem náprav 4x4) a 5t (6x6), u nichž budou do konstrukce zapracovány některé změny, jako např. zesílení podvozku, zlepšení jízdních vlastností a mobility při namontované přídatné balistické ochraně. Plánuje se nákup prvních 37 strojů v této konfiguraci.

Námořní technika a protiraketová obrana

Stavba plavidel bude v roce 2018 zahrnovat celkem 12 jednotek, z čehož budou dvě jaderné útočné ponorky třídy Virginia,

V tomto roce má US Navy získat trojici bezpilotních průzkumných strojů MQ-4C Triton, zatímco výroba varianty RQ-4 Global Hawk bude ukončena.

Vozidel JLTV, které mají postupně nahradit dnes již zastaralé stroje HMMWV, sjede v roce 2018 z produkční linky dohromady 2 777 kusů. Stejně jako „Humvee“ se JLTV bude vyrábět v řadě různých verzí.

letadlová loď třídy Gerald R. Ford (USS Enterprise, tj. CVN-80), pár raketových torpédo-borců třídy Arleigh Burke standardu Flight III, plavidlo LCS (Littoral Combat Ship) třídy Independence, plavidlo pro doplňování paliva třídy John Lewis (USNS John Lewis, T-AO-205), záchranný remorkér T-ATS(X), vylodovací plavidlo kategorie LCU (Landing Ship Utility) a tři vylodovací vznášedla SSC (Ship-to-Shore Connector, náhrada vznášedel LCAC). Pokračovat bude výroba výsadkového plavidla USS Bougainville (LHA-8) třídy America standardu Flight I a vývoj nové třídy jaderných balistických ponorek, dříve pracovně označovaných SSBN-X či Ohio Replacement Submarine, nyní již oficiálně známých jakožto Columbia (co se týče náhrady raketonosných ponorek Ohio, tak produkce první jednotky třídy Columbia má začít ve fiskálním roce 2021 a dokončena má být o sedm let později). Nadále bude probíhat i příprava zbraňové sekce VPM (Virginia Payload Module) určené pro ponorky třídy Virginia, díky níž mají být tato podvodní plavidla

schopna odpalovat střely s plochou dráhou letu. Dokončení se dočká letadlová loď USS John F. Kennedy (CVN-79). Dohromady vyjde výše uvedené portfolio americké daňové poplatníky na 30,4 mld. USD.

Nemalá finanční částka (9,2 mld. USD) půjde z rozpočtu Pentagonu na nákup munice, především řízených střel a naváděných leteckých pum. Značný důraz bude kladen na zbraňové systémy schopné ničit nepřátelské balistické rakety, a proto americké Ministerstvo obrany v roce 2018 plánuje akvizici 34 střel SM-3 Block IB a šesti SM-3 Block IIA pro potřeby plavidel vybavených radiolokátorem AN/SPY-1 kompletu Aegis. Do podobné kategorie spadá i nákup 34 střel určených do odpalovacích zařízení (dále pouze OZ) baterií THAAD (Terminal High Altitude Area Defense), přičemž každou ze sedmi takovýchto v současnosti budovaných jednotek má ve finále tvořit šestice OZ na nákladních automobilech, 48 raket (po osmi kusech na jedno OZ), radiolokátor AN/TPY-2 a prostředky velení, řízení a spojení.

Celkem 1,37 mld. USD se předpokládá vyčlenit na program protiraketové obrany GMD (Ground-based Midcourse Defense), který se realizuje zejména na aljašské základně Fort Greely a Vandenberg AFB v Kalifornii. Okolo 515,1 mil. USD se vydá za modernizaci systému Patriot, konkrétně jeho verze PAC-3 (Patriot Advanced Capability), jehož střely mají být opatřeny novým raketovým motorem, zodolněnou a účinnější bojovou hlavicí, výkonnějšími elektrickými bateriemi, většími stabilizačními a lépe ovladatelnými řídicími plochami a inovovaným softwarem. Takto upgradované střely – v roce 2018 pořizované v 93kusové sérii – mají nést označení PAC-3 MSE (Missile Segment Enhancement).

Z uvedeného přehledu jasně vyplývá, že doba, kdy vládnoucí administrativa upřednostňovala sociální programy a jiné obdobné aktivity na úkor vojenských výdajů, už skončila.

Text: Dušan Rovenský, foto: US DoD

Pro účely protiraketové obrany nakoupí Pentagon 34 střel SM-3 Block IB (na snímku při střelbách z raketového křižníku USS Lake Erie třídy Ticonderoga) a šest SM-3 Block IIA, které budou umístěny na plavidlech vybavených radiolokátorem AN/SPY-1 kompletu Aegis.

RS556 – společná novinka Rheinmetall a Steyr

Až na několik výjimek se v oblasti klasicky pojatých útočných pušek již nedá moc očekávat zásadní průlom v koncepci. Přesto se objevují stále nové typy, a to dokonce od firem, které v této oblasti nemají tradici. Důvod je většinou čistě účelový – neboli vznik zbraně šité na míru konkrétnímu národnímu programu.

To je i případ známé německé zbrojovky Rheinmetall. Ta v lednu loňského roku poskytla první oficiální informace o nové zbraně připravené společně s renomovaným výrobcem ručních palných zbraní – rakouskou firmou Steyr Mannlicher. Výsledkem je útočná puška RS556, a jak již naznačuje její označení, je ve standardní ráži NATO 5,56x45 mm. Zbraň vychází z typu Steyr Mannlicher STM556, který tato firma představila v roce 2012. Protože se jí nepodařilo získat žádného významnějšího zákazníka, do sériové výroby se puška STM556 nedostala. Nyní se šance s typem RS556 jeví jako lepší, protože za programem stojí síla Rheinmetallu jako největší německé zbrojařské firmy. Přestože zmíněný výrobce deklaruje, že si typem RS556 doplní své výrobní portfolio o moderní útočnou pušku a bude ji nabízet na světovém trhu, je téměř jisté jeho účast v programu německého Ministerstva

obraný „System Sturmgewehr Bundeswehr“ zaměřeného na náhradu pušky G36 po roce 2019. Zde se německo-rakouský tým nepochybně utká s německým specialistou na ruční palné zbraně – společností Heckler & Koch.

Automatika útočné pušky RS556 využívá klasický princip, kdy závěr pohánějí z hlavně odebírané plyny pomocí pístu s krátkým chodem. Uzamykání závěru otočným závorníkem představuje dnes také velmi rozšířenou praxi. Závěrový mechanismus vychází z osvědčené útočné pušky Steyr AUG, která si našla cestu do 37 zemí světa. Se standardní 16" (406mm) hlavní a vloženým zásobníkem s 30 kusy munice činí hmotnost pušky 4,2 kg. Plastová pažba má sedm poloh pro nastavení příslušné délky. Hlaveň lze bez použití nářadí vyměnit během několika sekund. Pro různé akce je možno zbraň vybavit hlavněmi ve čtyřech

délkách: 14,5" (368 mm), 16" (406 mm), 18" (457 mm) a 20" (508 mm). Závěrový mechanismus má nouzové ruční ovládání pro zajištění funkčnosti v extrémně horkých nebo naopak mrazivých podmínkách. Puška je vybavena aliančními standardními i perspektivními montážními lištami dle standardů MIL-STD-1913, STANAG 2324 a STANAG 4694 pro připojení široké škály zaměřovačů a dalších doplňků. Připojit lze i 40mm granátomet a nová zbraň je také plně kompatibilní s programem „vojáka budoucnosti“ firmy Rheinmetall IdZ-ES.

*Text: Michal Zdobinský,
foto: Rheinmetall/Steyr Mannlicher*

Dva pohledy na původní zbraň Steyr Mannlicher STM556, ze které nový typ přímo vzešel.

Zvyšování fyzické
připravenosti, odolnosti
a výkonnosti

Eliminace přetížení a zranění

Pracovní prostředí profesionálních vojáků je velice náročné. Při bojovém výcviku jsou vojáci často vystavováni působení extrémní fyzické zátěže, při které jsou mnohdy překračovány limity lidských možností. Zvyšování fyzické připravenosti, odolnosti a výkonnosti organismu je tak jedním z hlavních úkolů výcviku příslušníků AČR. Problematikou zvládnutí extrémních situací se u nás zabývá CASRI (Vědecké a servisní pracoviště tělesné výchovy a sportu p.o. MO). Obsahem činnosti CASRI je také problematika vzniku přetížení organismu, kterou se v současnosti zabývá fyzioterapeutka Monika Bačíková.

„Maximálního výkonu je člověk schopen nejlépe dosahovat za plného zdraví, protože zdravý organismus je odolnější nejen vůči zátěži, ale zároveň je připravený zvládat její různé druhy, a tím i snižuje riziko zranění. Činnost vojáka je tak bezpečnější nejen pro něj, ale i pro jeho okolí a udržování pevného zdraví by tak mělo být významnou součástí přípravy všech vojáků,“ říká fyzioterapeutka Monika Bačíková.

Projevy přetížení

„Přetížení pohybového aparátu se projevuje bolestí, záněty, degenerativními změnami (mikrotrhlínky ve šlaše, poškození kloubní chrupavky apod.) a únavovými zlomeninami,“ pokračuje fyzioterapeutka. „Není-li akutnímu přetížení věnována dostatečná pozornost, dostává se do chronického stádia.“

Zde se pak setkáváme se zvýšeným rizikem vzniku strukturálních změn, které nenávratně mění funkci postižené tkáně. Příkladem je opakované zatěžování páteře bez následné regenerace, kdy dochází ke kumulaci únavy, nejčastěji v bederní páteři, a výsledkem je výhřez plotýnky.

Příčiny vzniku přetížení a zranění

Faktorů přispívajících ke vzniku přetížení a zranění je mnoho. Obecně je zranění pohybového aparátu důsledkem únavy (akutní/chronické), nedostatečné nebo chybějící regenerace, chybného pohybového stereotypu a jeho posturálního zajištění, nevhodné techniky pohybu (běh, práce s břemeny apod.), nedostatečné nebo chybějící adekvátní přípravy vzhledem k charakteru následující zátěže,

nevhodných tréninkových metod (silový, kondiční trénink), pádu, nevhodně zvolené obuvi a oblečení, chladu, nemoci a do značné míry také životního stylu.

„Jako nejčastější příčiny přetížení se podle zkušeností a výzkumů Casri jeví nerovnováha mezi zátěží a regenerací a svalové dysbalancce jako důsledek chybného provedení pohybu (pohybový stereotyp),“ vysvětluje Monika Bačíková.

Základ odolnosti

Chceme-li zvyšovat fyzický výkon, musí jít tělo do zátěže naprosto „vyladěné“. Únava z předchozí zátěže je vyrovnána, funkční schopnosti organismu jsou obnoveny a v případě pohybového aparátu je nutné, aby svaly měly svoji fyziologickou délku a napětí, fascie (rozsáhlá síť vláknité vazivové tkáně) svoji pružnost, kosti pevnost a klouby byly ve správném postavení tzv. zacentrované. V tomto stavu je organismus připravený na jakoukoli zátěž s minimálním rizikem zranění.

Adaptaci k odolnosti

Základem kvalitní fyzické přípravy a prevence je dobře nastavený tréninkový proces-výcvik. Cílem tréninku je získání maximální výkonnosti na základě adaptace organismu. Fyzický výcvik, jakožto komplexní program, je založený na fázi podnětu tj. zátěže (např. při běhu, zrychleném přesunu, přenášení břemen apod.) a fázi regenerace, kde probíhá obnova funkčních schopností organismu a také adaptační mechanismy (**Obr.1**).

A právě adaptace na předchozí zátěž je klíčem k získání vyšší odolnosti, výkonnosti

a připravenosti. Tělo je silnější a odolnější, reakce organismu se stávají rychlejšími a účelnějšími neboli ekonomičtějšími, a tak mu zbývá „více energie“ k další práci. „Příkladem je adaptace kardiovaskulárního systému a dýchání, kdy po několika týdnech běhání v terénu se již tolik nezadýcháváte, srdce vám také tolik nebuší a doběhnete dále,“ vysvětluje Bačíková.

Obr.1: Složení tréninkového procesu

Obě složky jsou proto plnohodnotnou součástí výcviku a ani jednu nelze při dosahování maximálních fyzických výsledků vynechat!

Aby všechny procesy proběhly na 100% a došlo k přizpůsobení tkání na zátěž, regenerace a adaptace jednotlivých tkání vyžaduje určitý čas. Příkladem jsou svaly, které se adaptují na zátěž rychleji než fascie a šlachy a často vzniká konflikt mezi silou svalu a přizpůsobením fascie a šlachy (**Obr. 2**).

„Tento fakt je ve fyzické přípravě často opomíjen,“ konstatuje Monika Bačíková. „Důsledkem může být pak například bolest přední strany bérce (syndrom holeňových dlah) z dlouhých pochodů/běhů nebo natržení Achillovy šlachy.“

Obr. 2: Rozdílná doba regenerace svalové a vazivové tkáně

Rychlost zotavení jednotlivých systémů trvá různě dlouhou dobu a je závislá na typu předchozí zátěže, avšak tyto procesy můžeme podpořit prostředky pasivní (masáže, sauna, koupele aj.) a aktivní regenerace (kompenzační cvičení, strečink aj.). V případě správně naplánované a provedené regenerace dochází k hypertrofii svalů, zvýšení síly, zlepšení koordinace, rychlosti a přesnosti pohybu. Vazy a šlachy se stávají pevnější, fascie jsou pružnější a kosti jsou tvrdší. Organismus celkově reaguje na zátěž efektivněji, včetně zotavovacího procesu (**Obr.3**).

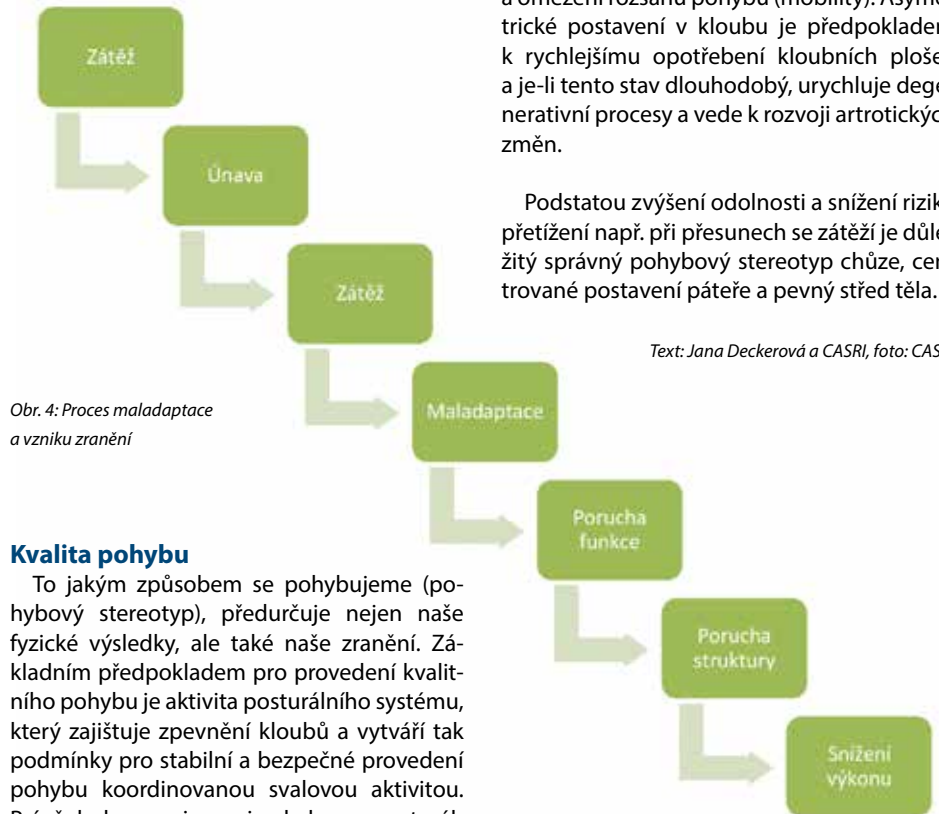
Obr. 3: Proces zvyšování fyzického výkonu na základě adaptace

A co se stane, když se organismus neadaptuje?

Maladaptací ke zranění

Maladaptace, neboli nepřizpůsobení se, se často projevuje bolestí, zánětlivými a degenerativními procesy ve šlachách, vazech

a kloubech. Důsledkem maladaptace mohou být natržení, přetržení vazů, šlach a svalů, únava, zlomeniny a u kloubů se prohlubují artritické změny a deformují se (**Obr.4**).

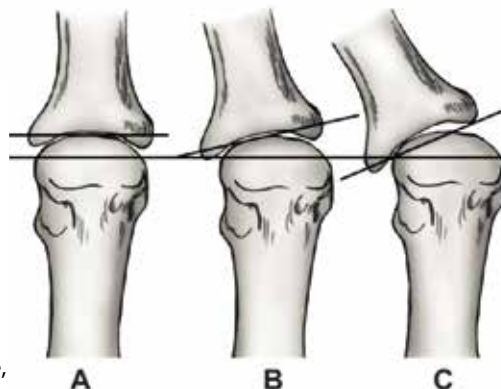
Obr. 4: Proces maladaptace a vzniku zranění

Kvalita pohybu

To jakým způsobem se pohybujeme (pohybový stereotyp), předurčuje nejen naše fyzické výsledky, ale také naše zranění. Základním předpokladem pro provedení kvalitního pohybu je aktivita posturálního systému, který zajišťuje zpevnění kloubů a vytváří tak podmínky pro stabilní a bezpečné provedení pohybu koordinovanou svalovou aktivitou. Právě dysharmonie mezi pohybem a posturálním jistěním pohybu často způsobuje zvýšení svalového napětí, což může mít za následek vznik svalové dysbalance, přetížení segmentu vedoucí k bolesti nebo dokonce ke strukturálním změnám tkání (výhrěz plotýnky, kostěné výrůstky apod.).

Stabilita – mobilita – síla

Podstatou stabilního a bezpečného pohybu je centrovaná poloha kloubu tzn., že kloub je zatížen symetricky (**Obr. 5**). Centrovaná poloha je zajišťována vyváženou svalovou souhrou, umožňuje optimální biomechanické zatížení a ekonomickou práci svalů. Nedochází tak ke zvýšenému napětí kloubního pouzdra a vazů. Tato poloha v kloubu umožňuje plné využití pohyblivosti kloubu (mobility) a také podporuje vyvinutí maximální síly svalu při pohybu.

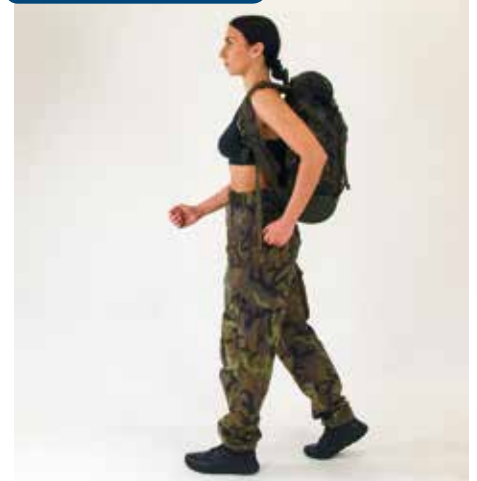
Obr. 5: Kloub centrovaný A, kloub decentrovaný B a C

Dojde-li v průběhu pohybu k decentraci kloubu, tzn. asymetrickému zatížení, některé svaly okolo kloubu reagují zvýšenou aktivitou a důsledkem toho vznikají svalové dysbalance a omezení rozsahu pohybu (mobility). Asymetrické postavení v kloubu je předpokladem k rychlejšímu opotřebení kloubních plošek a je-li tento stav dlouhodobý, urychluje degenerativní procesy a vede k rozvoji artritických změn.

Podstatou zvýšení odolnosti a snížení rizika přetížení např. při přesunech se zátěží je důležitý správný pohybový stereotyp chůze, centrování postavení páteře a pevný střed těla.

Text: Jana Deckerová a CASRI, foto: CASRI

Správné držení těla

Prohnutá záda

Špatné držení hlavy a prohnutá záda

Armáda České republiky si připomíná dvacet pět let své existence

Vznikla rozdělením

Počátkem letošního roku uplynulo dvacet pět let od vzniku Armády České republiky. Již několik měsíců předtím ale bylo nezbytné provést jednu z nejosáhlejších operací v historii našich ozbrojených sil. Proces rozdělení federální armády obsahoval nevídané přesuny materiálu a samozřejmě také personálu. Dělení zasáhlo tisíce rodin, a tak bylo nezbytné v této souvislosti řešit i celou řadu sociálních aspektů. Na druhou stranu ale na rozdíl od roku 1918 nebylo potřeba budovat Armádu České republiky od nuly, takříkajíc na zelené louce.

Samotný proces dělení státu a tudíž i armády odstartoval 17. července 1992 přijetím Deklarace o svrchovanosti Slovenské republiky Slovenskou národní radou. K podpisu samotné dohody o rozdělení Československa došlo v brněnské vile Tugendhat 26. srpna 1992. Pokud se týče rozdělení armády, tak to vycházelo z ústavního zákona č. 541/1992 Sb., o dělení majetku České a Slovenské Federativní Republiky a jeho přechodu na Českou republiku a Slovenskou republiku a z ústavního zákona č. 542/1992 Sb., o zániku České a Slovenské Federativní Republiky. K bezprostřednímu výkonu tohoto procesu bylo zpracováno Nařízení náčelníka Generálního štábu k vyrovnání a přesunu výzbroje, techniky a materiálu Československé armády mezi Českou a Slovenskou republikou. To schválil 26. října 1992 ministr obrany ČSFR Imrich Andrejčák a podepsali zmocněnci obou republikových vlád. Rozdělení majetku armády bezprostředně řídil Generální štáb. Do tohoto procesu se zapojila i velitelství Západ, Střed (Čechy, Morava a Slezsko) a Východ (Slovensko). Dále pak velitelství letectva a protivzdušné obrany.

O jak rozsáhlou akci se jednalo, je možné vyčíst z následujících čísel. Dlouhá léta se úzkostlivě dbalo na to, aby na území federace

neexistovaly dvě národní armády. Především v případě vojáků základní služby byl před rokem 1989 trend posílat je sloužit na území druhé republiky než té, ze které pocházeli. Federální armáda byla tedy národnostně velice promíchaná. Podobný trend byl i v rodinách vojáků z povolání. Asi 62% vojáků z povolání slovenské národnosti sloužících v Čechách mělo českou manželku a naopak 75% českých důstojníků v posádkách na Slovensku se oženilo se Slovenkami. K počátku 1993 sloužilo v Armádě České republiky více než osm tisíc vojáků z povolání slovenské národnosti, tedy přes dvacet procent celkového stavu. Do Armády Slovenské republiky jich přešlo 778, zbytek se rozhodl pro službu v AČR, případně odešel do civilu. V Armádě Slovenské republiky sloužilo 2 580 českých vojáků z povolání, tedy zhruba 15 procent celkového počtu. Do Armády České republiky přešlo 217, tedy asi osm procent. Bez ohledu na národnost ale měl během dělení každý voják z povolání možnost vybrat si, v které armádě bude sloužit. Jednalo se o další z principů, které přispěly k bezkonfliktnímu rozdělení.

V případě vojáků základní služby bylo přirozené, že se po skončení služby vrátí do místa trvalého bydliště. Navíc od 1. října 1992 již

nováčkové sloužili jen na území té části federace, odkud pocházeli. Takže v tomto případě se přesuny týkaly jen omezeného počtu osob.

Další lidské zdroje byly soustředěny ve vojenských školách. Na území naší nově vytvořené republiky studovalo 363 vojáků z povolání a 75 vojáků v další službě, kteří byli občany Slovenské republiky. Na vojenských školách ve Slovenské republice studovalo 517 vojáků z povolání a 62 vojáků v další službě, kteří byli občany České republiky. Všem těmto studentům bylo umožněno dokončit své vzdělání na území druhé republiky. Zároveň se ale usilovně pracovalo na tom, aby od nového školního roku byly potřebné vojenské vzdělávací kapacity, které byly doposud na Slovensku (vojenské školství zde mělo výrazně početnější základnu než v Čechách), vybudovány v České republice. Rozhodující roli v tomto směru sehrála Vojenská akademie v Brně, Vysoká vojenská škola pozemního vojska ve Vyškově a Vojenské gymnázium v Moravské Třebové.

Základní zásadou dělení veškerého movitého majetku armády byl poměr jedna ku dvěma ve prospěch České republiky. Nemovitosti měly být rozděleny podle toho, na území kterého státu se nacházely. Zbraně a technika

byly děleny podle typů, modifikací, opotřebenosti atd. Ve všech případech se ale přihlíželo k tomu, aby byly zachovány funkční celky. Pokud nešlo něco dělit podle stanoveného klíče (armáda měla například dvě letadla Tu-154), bylo dělení jiné, mnohdy stejným dílem. Rozdíl byl pak kompenzován tím, že česká strana dostala kromě Tu-154 ještě Tu-134 a Jak-10. V té době velice moderní systém protivzdušné obrany sovětské provenience S-300 měla naše armáda jen jeden. Po dohodě ho získala slovenská strana. Také nejnovější stíhací letouny MiG-29, kterých měla federální armáda v době dělení k dispozici dvacet kusů (z toho dvě dvoumístné verze MiG-29 UB) nebyly rozděleny podle stanoveného klíče, ale každá strana jich dostala deset. Vzdušné síly AČR je o tři roky později vyměnily v Polsku za nových 11 vrtulníků W-3 Sokol vybavených pro leteckou záchrannou službu. Česká strana si naopak ponechala všech 33 stíhacích letounů MiG-23. Složitější situace byla i v případě dělení řízení letového provozu, které bylo v armádě pouze jedno a některých dalších podobných složek.

Prostřednictvím 2 324 vojenských transportů po železnici a 117 transportů po vlastní ose

odjelo z České republiky na Slovensko 347 dělostřeleckých systémů, 163 letadel a vrtulníků, 164 tanků, 59 bojových vozidel pěchoty a obrněných transportérů, 2 032 automobilů a 610 ostatních druhů techniky. A naopak ze Slovenské republiky do České republiky se odstěhovalo 224 dělostřeleckých systémů, 42 letadel a vrtulníků, 39 automobilů a 691 ostatních druhů techniky. Transporty se začaly vypravovat již od 1. listopadu 1992 a jejich podstatná část skončila 20. prosince 1992. Nestala se při nich žádná mimořádná událost. Koncem roku 1992 se předala i letecká technika. Dělení federálního majetku armády ale pokračovalo i v roce 1993. Formálně bylo uzavřeno až k 31. říjnu 1993. Vojenské archivy, správní archivy, archivy Vojenského obranného zpravodajství, bývalé vojenské kontrarozvědky a bývalé Zpravodajské správy Generálního štábu byly ponechány z důvodu obtížnosti dělení vcelku a obě strany k nim měly zajištěn přístup.

Hodnota armádního majetku byla odhadnuta na 418 miliard korun. Náklady na rozdělení armády byly hrazeny z vojenského rozpočtu.

V lednu 1993 tvořilo Armádu České republiky pozemní vojsko, letectvo a PVO. Její součástí byly dále jednotky předurčené k zabezpečení obrany a ochrany teritoria. Jednalo se především o vojenské záchranné útvary Civilní obrany, železniční vojska a jednotky ostrahy objektů zvláštní důležitosti. Celkový počet příslušníků AČR činil v této době 106 447 osob.

Pozemní vojsko mělo dvě tankové divize na snížených počtech, dvě mechanizované divize, jednu mechanizovanou divizi na snížených počtech, jeden raketový pluk, dvě dělostřelecké brigády, čtyři ženijní brigády, dvě brigády chemické ochrany, jednu spojovací brigádu, dvě brigády technického zabezpečení, dvě brigády materiálního zabezpečení a dvě zdravotnické brigády. Počínaje lednem roku 1993 se funkce ministra obrany ujal Antonín Baudyš. Ve funkci náčelníka Generálního štábu AČR došlo k potvrzení generálporučíka Karla Pézla.

Z uvedených počtů je zřejmé, že armádu čekalo ještě několik velkých etap reorganizací. To je ale již jiná kapitola.

Text: Vladimír Marek, foto: archiv AR

Domino

Běh Děčínem. Namísto klasického číslování nesou běžci na svých prsou poselství „Nepotřebuji číslo, běžím pro vojáky. Běh pro Vojenský fond solidarity. Má to smysl.“ Je to projev solidarity, sounáležitosti a především ochoty pomoci vojákům, kteří se ocitli v tísní. Je to poselství příjemného pocitu, že nejsme sami, poselství lidské blízkosti. Běh zorganizoval spolek Self Defence Division, z.s., kde jedním z hlavních organizátorů byl rotný Jiří Omaník, příslušník 31. pluku radiační, chemické a biologické ochrany v Liberci.

Předsedkyně výboru Vojenského fondu solidarity brigádní generálka Lenka Šmerdová převzala z rukou generálního ředitele společnosti ČEPRO, a.s. Jana Duspěvy symbolický šek, znějící na částku 90 000 Kč. Společnost ČEPRO, a.s., se řadí mezi již tradiční a pravidelné přispěvatele fondu.

Náčelník Vojenské policie brigádní generál Pavel Kříž převzal předsednictví řídicího výboru Mnohonárodního praporu vojenské policie NATO (NATO MNMPBAT) z rukou plk. Michala Mígáta, ředitele slovenské vojenské policie, který tuto funkci zastával v uplynulém roce.

PŘEBORY RESORTU MO 2018

Poř. č.	Název	Místo	Datum	Stránka
1.	Přebor resortu MO ve futsalu	Praha	17. – 18. 1. 2018	6–7
2.	Mezinárodní zimní přírodní víceboj „Winter Survival 2018“	Ovčárna pod Pradědem	28. 1. – 2. 2. 2018	8–12
3.	Přebor resortu MO ve squashu	Praha	13. – 14. 3. 2018	14–15
4.	Přebor resortu MO ve sportovním skialpinismu	Brádrlerovy boudy – Krkonoše	21. – 23. 3. 2018	16–17
5.	Přebor resortu MO ve stolním tenisu	Brno	10. – 11. 4. 2018	18–19
6.	Přebor resortu MO v leteckém pětiboji	Sedlec-Vícenice, Vyškov, Olomouc	16. – 20. 4. 2018	20–21
7.	Přebor resortu MO v malé kopané	Moravská Třebová	17. – 18. 4. 2018	22–23
8.	Přebor resortu MO ve sportovním lezení	Brno	18. – 19. 4. 2018	24–25
9.	Přebor resortu MO ve vojenském pětiboji s mezinárodní účastí	Vyškov, Plzeň	4. – 8. 6. 2018	26–28
10.	Přebor resortu MO v golfu	Bechyně	5. 6. 2018	30–31
11.	Přebor resortu MO v plážovém volejbale	Brno	5. – 8. 6. 2018	32–34
12.	Turnaj resortu MO v tenise dvojic „Military Cup 2018“	Měřín	13. – 17. 6. 2018	36–39
13.	Přebor resortu MO v tenise jednotlivců a dvojic	Praha	26. – 27. 6. 2018	40–41
14.	Přebor resortu MO na horských kolech	Praha	26. 9. 2018	42–43
15.	Mezinárodní letní přírodní víceboj „Summer Survival 2018“	Vyškov	1. – 5. 10. 2018	44–47
16.	Přebor resortu MO v nohejbalu „O pohár A reportu“	Brno	10. 10. 2018	48–49
17.	Přebor resortu MO ve florbalu	Olomouc	16. - 17. 10. 2018	50–51
18.	Přebor resortu MO v šachu	Stará Boleslav	5. – 7. 11. 2018	52–53
19.	Přebor resortu MO v badmintonu	Praha	6. – 7. 11. 2018	54–55
20.	Přebor resortu MO ve volejbalu smíšených družstev	Olomouc	20. – 21. 11. 2018	56–57

HARMONOGRAM BĚŽECKÉ LIGY 2018

Poř. č.	Název	Místo	Datum	Stránka
1.	I. kolo	Brno	18. – 19. 4. 2018	62–63
2.	II. kolo	Opava	10. – 11. 5. 2018	64–65
3.	III. kolo	Jince	30. – 31. 5. 2018	66–67
4.	IV. kolo	Sedlec, Vícenice	18. – 19. 7. 2018	68–69
5.	V. kolo	Stará Boleslav	8. – 9. 8. 2018	70–71
6.	VI. kolo	Bechyně	22. – 23. 8. 2018	72–73
7.	VII. kolo	Lipník nad Bečvou	19. – 20. 9. 2018	74–75
8.	VIII. kolo	Přáslavice	10. – 11. 10. 2018	76–77
9.	IX. kolo	Praha	31. 10. – 2. 11. 2018	78–79

VYHLÁŠENÍ ANKETY

Poř. č.	Název	Místo	Datum	Stránka
1.	Sportovec resortu MO za rok 2018	Praha	bude upřesněno	80

PŘEBORY RESORTU MO MIMORESORTNÍ SPORTOVNÍ AKCE 2018

Poř. č.	Název	Místo	Datum	Stránka
1.	Sportisimo 1/2 Maraton Praha	Praha	7. 4. 2018	82–83
2.	VW Maraton Praha	Praha	6. 5. 2018	84–85

Nikdy nic nevzdal

V těchto dnech si připomínáme nedožitě sté narozeniny válečného veterána armádního generála Tomáše Sedláčka. Životní pouť tohoto člověka byla skutečně pozoruhodná. Za druhé světové války prošel nejen Francií a Velkou Británií, ale zúčastnil se bojů i na východní frontě. Jako příslušník 2. paradesantní brigády byl dopraven na podzim roku 1944 na Slovensko na pomoc povstání. Po únoru 1948 dopltil na svůj nekompromisní postoj vůči komunistickému režimu a strávil téměř deset let ve vězení. Později se stal čestným občanem francouzského města Agde, čestným občanem Městské části Praha 6 a čestným příslušníkem Posádkového velitelství Praha. Po roce 1989 byl zvolen prvním předsedou obnovené Československé obce legionářské.

Tomáš Sedláček se narodil 8. ledna 1918 v rodině důstojníka ve Vídni. „Naši bydleli ve Vídni dvakrát. Poprvé to bylo v roce 1911, v té době tam byl tatínek na intendantním kurzu. Podruhé pak koncem války. Otec totiž sloužil jako konzulární důstojník v Kosovu a rodinu raději nechal v tehdejší metropoli Rakouska-Uherska,“ vzpomínal na první léta svého života generál. „Z Vídně jsme se stěhovali do Toušeně, odkud pocházela maminka. Tam jsme bydleli asi čtyři roky. Otec musel dojíždět do Prahy, kde byl služebně zařazen, a tak rodina šla za ním.“

Příliš krátká služba

Malý Tomáš byl již od dětství veden ke sportu. V sedmnácti letech absolvoval reálku a ihned po maturitě se jako dobrovolník přihlásil k prezenční službě u 1. dělostřeleckého pluku Jana Žižky z Trocnova v Praze-Ruzyni. „Když jsem měl za sebou první rok vojny, chtěl jsem jít na Vojenskou akademii v Hranicích. Asi jsem se jim ale zdál příliš mladý, nevzali mě. Musel jsem ještě rok počkat,“ popisoval toto období svého života.

V roce 1938 byl vyřazen z hranické akademie jako poručík dělostřelectva. To v té době bylo hipomobilní, a tak nemalá část výcviku byla věnována jezdeckví. Tomáš Sedláček bral v té době jízdu na koni jako jeden ze sportů, kterým se věnoval. Hodně ho to bavilo. Na jaře 1939

ale Němci obsadili zbytek Československa a vytvořili Protektorát. Tomáš Sedláček byl podobně jako ostatní důstojníci z armády propuštěn.

Na jaře roku 1940 odešel přes Slovensko, Maďarsko a Sýrii do Francie.

Do Marseille se dostal 13. května 1940. Tedy v době, kdy Německo zaútočilo na Francii. Byl zařazen do náhradního oddílu, a tak se zde do bojů již nedostal.

Rozčarování v Británii

Také po ústupu do Velké Británie ho čekalo určité rozčarování. Naše brigáda měla příliš mnoho důstojníků, byl tedy začleněn do důstojnické dělostřelecké baterie. „Myslím si, že tento problém se dal řešit poněkud jinak. Kdyby nás rozdělili do britského dělostřelectva, využili by daleko lépe naše znalosti a schopnosti. A my bychom přitom získali nové zkušenosti,“ rozčiloval se i po letech generál Sedláček. Tato možnost mu byla nabídnuta až později. Ve druhé polovině roku 1943 byl přidělen k britskému 112. královskému lehkému polnímu dělostřelectvu v Isbornu.

Ve Velké Británii také absolvoval řadu speciálních výcviků. Jedním z nich byl tzv. assault kurz, kterým prošel v osamělé vilce na pobřeží poblíž Fort William. Kromě náročných pochodů prakticky výhradně za deště se zde učil zacházet s trhavinami a pudovou střelbou. Součástí této přípravy bylo i tiché zabíjení. Na letišti Ringway pokračoval jeho výcvik

parakurzem. Začali teoretickou přípravou. Na maketě letounu se učili nasedat a vyskakovat. Seznamovali je s tím, jak se otevírá padák a jak mají udělat parakotoul. Jeho první seskok byl spojen s prvním letem letadlem v životě. „V podlaze byla díra, tenkrát se to dělalo tak, že si člověk sedl na její okraj, odrazil se a padák měl zachycený karabinou na lanku

v letadle. Jak výsadkář padal, popruh vytáhl padák a ten se otevřel. Než k tomu ale došlo, člověk prožíval poměrně velké napětí. Jakmile jsem ale nad sebou uviděl bílý vrchlík, bylo to dobré, docela jsem si to užíval. Skákalo se asi z osmi set metrů, což byla moc malá výška na to, aby se padák uklidnil. Při přistání bylo nutné, abychom dopadli na obě nohy současně a udělali kotoul. Jinak to s vámi praštilo o zem. Při třetím seskoku mě praštila nějaká přezka přes nos, tekla mi krev.“

Na Slovensku s parbrigádou

V létě roku 1944 ho převedli na východní frontu právě ke 2. čs. paradesantní brigádě. S ní byl později přepraven na pomoc Slovenskému národnímu povstání na Slovensko.

„Na pomoc Slovenskému národnímu povstání jsem letěl dvakrát. Poprvé to bylo někdy 14. září 1944. Nad letištěm Tri Duby byla ale mlha, nedalo se přistát. A tak jsme se vrátili. Sedli jsme na polní letiště u Lvova a čekali, až se zlepší počasí. Nepřetržitě jsme drželi hotovost k přeletu, pořád se ale nic nedělo. Teprve šestého října jsme konečně odstartovali. Nad letištěm Tri Duby byla ale situace úplně stejná jako při prvním letu. Všude ležela mlha. Přesto jsme šli na přistání,“ vzpomínal Tomáš Sedláček.

Po ústupu povstalců do hor absolvoval Tomáš Sedláček se zbytky brigády soustředění na Soliskách a již zmíněný smrtelný ústup přes Chabenec. „Vycházeli jsme z pokynů, že bychom se podél svahů Nízkých Tater mohli dostat k frontě. Ty vzdálenosti ale byly poměrně velké, navíc se výrazně zhoršilo počasí. Napadl sníh. Přejít těch sto kilometrů se najednou jevilo jako nemožné,“ vzpomínal později generál. „Všude byla spousta sněhu, který vytrvale padal, a díky mlze nebylo vidět na krok. Celá brigáda a partyzáni, něco okolo 400 lidí, pochodovali v zástupu za sebou

v jedné vyšlapané stopě. Na cestu jsem byl vybaven anglickým battledressem, anglickým pláštěm, sovětskou pláštěnkou s kapucou, kterou jsem přetáhl přes lodičku. Na nohách jsem měl anglické boty. Na neholených strništích se nám dělaly rampouchy. Člověk si musel hlídat kontakt s tím, kdo šel před ním, abychom se moc neroztahovali. Vidět bylo jenom pár metrů prošlapané cesty poznamenané zářezy do stran, když si někdo potřeboval ulevit. Šli jsme takto celý den a noc.“

Velení brigády velice rychle pochopilo, že překročit frontu a dostat se k našim a sovětským jednotkám je za dané situace naprosto nereálné. A tak Tomáše Sedláčka společně s ostatními vojáky čekala velice tvrdá zima strávená v drsných klimatických podmínkách slovenských hor. Překročit frontu se mu společně s ostatními příslušníky brigády podařilo až v únoru 1945.

Navždy čestným příslušníkem

Po válce pokračoval Tomáš Sedláček ve službě v armádě. Stal se instruktorem v hranické akademii. Studoval na Vysoké škole válečné v Praze. Počátkem padesátých let minulého století byl zatčen a ve vykonstruovaném procesu odsouzen za špionáž a vlastizradu. Z vězení byl propuštěn až v roce 1960. „Vzpomínám si, jak nás vezli autobusem. Projížděli jsme příbramskými ulicemi, všechno mi připadalo hrozně zpustlé. Za těch devět let, co jsem strávil ve vězení, se všechno změnilo, musel jsem se učit znovu žít,“ vzpomínal později.

Na plnou rehabilitaci musel ale čekat dalších třicet let, až do roku 1990.

Armádní generál Tomáš Sedláček zemřel 27. srpna 2012 v motolské nemocnici ve věku devadesáti čtyř let. Smuteční akt se konal ve slavnostní síni Národního památníku

na Vítkově. Tomáš Sedláček zůstal navždy čestným příslušníkem Posádkového velitelství Praha. V jeho objektu mu byl zřízen památník.

Text: Vladimír Marek, foto: autor a publikace Vydržet!

Paměti generála Tomáše Sedláčka

Ministerstvo obrany zahájilo průzkum trhu ručních protitankových prostředků

Průmyslové dny

Modernizační projekt Ruční protitanková zbraň nové generace, u kterého se spustil průzkum trhu, reaguje na aktuální potřeby armády. Pro odborníky z Ministerstva obrany a armády jde o jedinečnou možnost zjistit, jaké nabídky trh skýtá, zároveň se potenciální dodavatelé dozvědí více o záměrech připravovaných akvizic podle dlouhodobého výhledu a také o současné výbroji AČR.

„Naším cílem je zmapovat trh, oslovit potenciaální dodavatele a to vše v předstihu ještě před tím, než se spustí přímé akvizice. Armáda tak dopředu získá cenné informace o možnostech modernizace a zástupci firem získají přehled o tom, co skutečně potřebujeme a v jakém horizontu budeme tyto potřeby naplňovat,“ uvedl Tomáš Kopečný, ředitel odboru průmyslové spolupráce MO, který Průmyslové dny pořádá již poněkolkáté. Účast zástupců jednotlivých firem byla hojná. Současné zakázky budou projednávány přímo na úrovni vláda-vláda, či vláda-výrobce, tedy bez jakýchkoliv prostředníků. To umožní transparentnější nabídky a vyjednání nejlepší možné ceny.

Náhrada za Fagot

Komplexní průzkum trhu prostředků PTRK (protitankový raketový komplet) zavedených v členských a partnerských zemích NATO se uskutečnil s cílem získat relevantní informace pro rozhodnutí o pořízení nejvhodnějšího systému pro potřeby AČR. Důvodem pořízení nových PTRK je nahrazení morálně a technicky zastaralého systému 9P135 – 9K111M Fagot a tím zajištění schopnosti boje s obrněnými prostředky. Současný trh nabízí celou škálu zbraní s rozličnou volbou munice. Je třeba brát ohled na skutečné potřeby armády v nejbližším časovém horizontu, ale také přihlídnout na poměr ceny a výkonu. Ceny protitankových kompletů jsou dle vybavenosti

a způsobu zaměření a navádění, ale i s ohledem na jednorázové, či opakované použití (tedy přebíjecí) v rozsahu od několika desítek tisíc korun, po částky za hranicí milionu korun.

Možnosti trhu

Hlavní zadání zbraní s označením „protitankové“ je schopnost ničit obrněnou techniku. Vývojové trendy se však ubírají ke stále menším, lehčím a flexibilnějším zbráním schopným zasahovat nejrůznější spektrum cílů. Vedle širokého účinku v cíli se cení schopnost velmi rychlého zaměření a výstřelu. Dále vývojáři řeší možnost použití zbraní v uzavřených prostorách, aby výsledek při výstřelu neohrozil obsluhu zbraně. Kromě bezpečnosti pro obsluhu zbraní je také důležité, aby obsluha výstřelem (kvůli demaskujícímu efektu při výstřelu) neodhalila svou pozici. Nově se také

cení ničení cílů nacházejících se v malé vzdálenosti. Etalonem na tomto poli je v západním světě bezzákluzová protitanková zbraň Carl Gustav ráže 84 mm. V roce 2014 výrobce Saab představil již čtvrtou generaci označovanou jako Carl Gustav M4. Ve hře jsou ovšem i další hráči, například Enforcer či FGM-148 Javelin. Pozadu nezůstávají ani domácí výrobci s modifikací klasické RPG-7, kde jde především o velice levné řešení s možností užití nových, termobarických střel. Ať bude vybrána jakákoliv varianta, Průmyslové dny vojákům dokáží představit sofistikovaný souhrn vlastností a užité hodnoty v poměru cena versus výkon, a tím ulehčit rozhodování s přihlédnutím k výbroji armády v dalších letech.

Text a foto: Michal Voska

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete na fotografii vojenského dopravního letounu Airbus A400M čtyři rozdíly?

Airbus A400M je čtyřmotorový turbovrtulový letoun, jehož délka je 43,8 a výška 14,6 metrů. Maximální náklad představuje 37 tun. Dolet s dvacetitunovým nákladem je 6 950 kilometrů. Dosahuje maximální cestovní rychlosti 560 kilometrů za hodinu.

Německo již řadu měsíců jedná s několika zeměmi včetně České republiky o společném využívání většího počtu z třinácti vojenských dopravních letadel Airbus A400M, které chtěl Berlín původně prodat. Tento projekt by měl německým vojenským vzdušným silám umožnit, aby mohly tyto letouny dál využívat. Německo původně plánovalo nakoupit 60 kusů těchto letadel, později se jejich počet snížil na 53. V roce 2011 spolkový parlament rozhodl o tom, že armáda v rámci úspor prodá 13 zakoupených strojů do zahraničí. Armádní analýza ale nakonec ukázala, že potřeby Bundeswehru jsou vyšší.

Podle nového plánu by stroje měly základnu v Německu a Bundeswehr by zajišťoval jejich údržbu, výcvik pilotů a provoz. Spolupracující státy by měly právo letadla podle vlastních potřeb využít. Německo připravuje prezentaci tohoto armádního stroje v Praze.

Připravil: Michal Voska a Vladimír Marek, ilustrace: archiv AR

Rozdíly: chybějící vodováha ocasní plocha, okno, označení A400M na křídle a osvětlení u podvozkové šachty

RECENZE

Divizní generál Stanislav Čeček, příliš krátký život na velký úděl

Autorem této publikace, kterou v závěru loňského roku vydalo MO ČR – VHÚ Praha, je vojenský historik Karel Straka. Publikace na sedmdesáti stranách přináší celou řadu doposud nezveřejněných fotografií ze života této mimořádné vojenské osobnosti. Samotná kniha je tematicky rozdělena dvě části. V té první převažuje text, mimo jiné obsahuje i poměrně podrobný portrét generála Čečka. Druhá část nabízí již zmíněnou velice bohatou fotodokumentaci.

Čeček absolvoval školu jednorozhodných dobrovolníků rakousko-uherské branné moci. Od roku 1911 působil v Moskvě jako zástupce firmy Laurin a Klement, ovšem již na konci srpna roku 1914 se stal příslušníkem České družiny v Rusku. Byl jedním z prvních tří důstojníků této jednotky. První léta války prožil na frontě, v roce 1917 se klíčovým způsobem zasloužil o úspěšné provedení útoku v bitvě u Zborova. V létě 1918 se zapojil do bojů proti bolševikům a stal se velitelem povolžské fronty, byl povýšen do hodnosti generálmajora. V následujícím roce pak měl na starosti veškerou evakuaci Čechoslováků z Ruska.

Ne náhodou pokřtil tuto publikaci na Pražském hradě náčelník Vojenské kanceláře prezidenta republiky, generálmajor Jan Kaše. Generál Čeček se totiž po návratu do vlasti a absolvování Vysoké školy válečné v Paříži stal v říjnu 1923 přednostou Vojenské kanceláře prezidenta republiky. Navíc je v současné době jakýmsi patronem této kanceláře.

Text: Vladimír Marek,
foto: Andrej Halada

Počet stran: 70

Vydalo: Ministerstvo obrany
České republiky – VHÚ Praha 2017

manuál profesionálního vojáka

Rukávové znaky

Na představení hodnostních systémů armád NATO jsme navázali dalším seriálem. V něm se budeme po řadu měsíců zabývat rukávovými znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu.

14. pluk logistické podpory

Tento útvar je součástí pozemních sil AČR. Je předurčen k provádění přípravy, plánování, řízení a organizaci logistického zabezpečení pozemních sil při jejich rozvinutí a plnění úkolů na území i mimo území republiky. Poskytuje dodatečné, plně profesionální logistické kapacity k zajištění logistického zabezpečení operace do velikosti brigády (BÚU – brigádního úkolového uskupení). A to bez potřeby mobilizace zdrojů a záloh.

141. zásobovací prapor

Jedná se o prapor v přímé podřízenosti 14. pluku logistické podpory. Oba tyto útvary jsou dislokovány v prostoru Letiště Pardubice. Hlavním úkolem praporu je dopravovat zásoby do místa působnosti bojových jednotek, a to i za velice nepříznivých podmínek. Prapor je rovněž předurčen k plnění úkolů zásobovacího charakteru při humanitárních misích tuzemských i zahraničních.

142. prapor oprav

Je jednotkou v přímé podřízenosti velitele 14. pluku logistické podpory Pardubice. Je dislokován v prostorech Dragounských kasáren v Klatovech, kde vykonává výrobně-opravářskou činnost. Vybavení dílenských prostorů umožňuje provádět střední i generální opravy techniky, která je ve výzbroji AČR. Do rozlehlých prostorů kasáren lze uložit značné množství materiálu nedotknutelných zásob. Prapor vyčleňuje síly a prostředky ve prospěch sil vysoké připravenosti, Správy státních hmotných rezerv a integrovaného záchranného systému.

143. zásobovací prapor

Také tento útvar sídlí v Lipníku nad Bečvou je v přímé podřízenosti 14. pluku logistické podpory. Jeho úkoly jsou prakticky shodné s úkoly 141. zásobovacího praporu. Tato jednotka je stále ještě ve výstavbě. Postupně je doplňována lidskými a materiálními zdroji. Výstavba by měla být završena koncem roku 2018, kdy bude u útvaru sloužit přibližně 600 vojáků.

Posádkové velitelství Praha

Je orgánem pro zabezpečení chodu posádkové služby hlavního města republiky. Organizuje celoposádkové akce za účasti vojsk a řeší ostatní posádkové záležitosti, včetně jejich návaznosti na občanskou veřejnost. Podílí se na zajištění protokolárních aktivit prezidenta republiky, Vojenské kanceláře prezidenta republiky, Parlamentu ČR, Úřadu vlády a Ministerstva obrany ČR. Zabezpečuje vybrané úkoly a požadavky MO a NGŠ při prezentaci AČR. Má na starosti i součinnost mezi vojenskými útvary a zařízeními v posádce Praha.

Ústřední hudba Armády České republiky

Je vrcholovým reprezentativním vojenským hudebním tělesem určeným k propagaci a reprezentaci dobrého jména Armády České republiky na veřejnosti. Jejím úkolem je prezentace české kultury v oblasti koncertní dechové hudby, české národní hudby a těch nejněvypělejších tradic české vojenské dechové hudby doma i v zahraničí. Její povinností je zabezpečit hudební části všech typů služebních akcí a koncertních vystoupení. Hudebně zabezpečuje protokolární aktivity, slavnostní, smuteční a pietní akty.

Interní komunikační portál

← → www.ikp.army.cz

Na portále se opakovaně objevují dotazy, týkající se poskytování volna za výkon služby při nepřetržitém vojenském výcviku nebo při nepřetržitém vojenském nasazení. V článku se budeme zabývat jedním takovým dotazem.

Dotaz:

Dobrý den. Chtěl bych se zeptat, jak je to s volnem a náhradním volnem za nepřetržitý vojenský výcvik, např. když jsem na nepřetržitém vojenském výcviku 12 dní (z toho jeden den je státní svátek). Předem vám děkuji za odpověď.

Odpověď:

V případě **nepřetržitého vojenského výcviku** a nepřetržitého vojenského nasazení je aplikace ustanovení § 29 zákona o vojácích z povolání, ve kterém je zakotveno náhradní volno vojáka za službu mimo jiné ve svátek, vyloučena ustanoveními § 31a odst. 2 a § 31b odst. 2 zákona o vojácích z povolání. Proto po dobu **nepřetržitého vojenského výcviku** nebo nepřetržitého vojenského nasazení **za službu konanou ve svátek nárok na náhradní volno nevzniká**.

Za každých ukončených 48 hodin po sobě jdoucích výkonu služby v rámci nepřetržitého vojenského výcviku náleží vojákově osm hodin volna v době, ve které by měl jinak konat službu podle rovnoměrného rozvržení služby nebo harmonogramu.

Z výše uvedeného vyplývá, že **za svátek, který by byl v době nepřetržitého vojenského výcviku, vám žádné náhradní volno nenáleží**. Za službu konanou v rámci nepřetržitého vojenského výcviku (NVV) po dobu 12 po sobě jdoucích dnů v rozsahu **např.:** 18 hodin služby první den NVV, 24 hodin služby druhý až jedenáctý den NVV a 16 hodin služby poslední dvanáctý den NVV, což je dohromady $18 + (10 \times 24) + 16 = 274$ hodin výkonu služby v rámci NVV po sobě jdoucích, vám **náleží 40 hodin** ($274 : 48 = 5,7$ což znamená 5 x 8 hodin za 5 x 48 ukončených hodin služby) **volna za nepřetržitý vojenský výcvik** (nikoliv náhradního volna – neplést si pojmy).

Redakce IKP

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 542, 973 215 786
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek

Grafická úprava: Milan Syrový

Jazyková korektura: Tomáš Xaver, Milena Krejsová
V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Profi-tisk group s.r.o.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 27. 12. 2017
Toto číslo vyšlo dne: 15. 1. 2018

Foto na titulní straně: kpt. Jana Sedláčková

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.mare@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)
telefon: 973 215 595
e-mail: grafika.syrovy@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)
telefon: 973 215 664
mobil: 606 674 257
e-mail: foto.kouba@volny.cz

informace pro autory

Aby mohla redakce proplatit honorář za zveřejněný příspěvek, musí jí autor zaslat tyto údaje:

- jméno a příjmení,
- datum narození (NE rodné číslo!),
- údaj, zda jde o VZP, o. z., AZ, anebo osobu mimo resort,
- adresu bydliště.

V případě VZP, o. z. i přísl. AZ dále:

- číslo VÚ či VZ a město posádky,
- číslo RFO, který je vyplácí.

V případě osoby mimo resort:

- číslo účtu, na který má být poslán honorář,
- název a číslo banky,
- na faxové č. 973 215 933 poslat kopii průkazního listku k tomuto účtu.

Tyto údaje je účelné uvádět současně se zasláním článku. Není v silách redakce je zpětně zjišťovat.

Výcvik ve Skotsku

Období druhé světové války

Služební tělovýchova u československých zahraničních jednotek doplňovala bojovou přípravu

Události ze dnů 14. a 15. března 1939 znamenaly zánik Československa. Většina Čechů i část demokraticky orientovaných Slováků se však s tímto stavem nesmířila. Mnozí odcházeli do zahraničí s cílem bojovat za svobodu a obnovu státu. Základním předpokladem úspěchu bylo vytvořit vlastní zahraniční armádu, která by po boku spojeneckých sil bojovala proti okupantům.

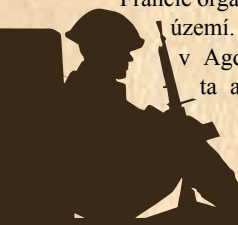
Zahraníční jednotky byly organizované podle předmnichovského branného zákona a jejich výcvik probíhal v souladu s tehdy platnými předpisy a nařízeními. Ve výcviku vojsk se uplatnily i předpisy států, v nichž se naše zahraniční jednotky vytvářely, a pod dozorem kterých probíhal výcvik a v neposlední řadě i bojové nasazení. Toto konstatování v plné míře platilo i pro oblast služební tělovýchovy. První zahraniční jednotka československého odboje byla vytvořena v dubnu 1939 v Krakově. Její větší část prošla pod vedením pplk. L. Svobody do Sovětského svazu, kde byla internována.

Po vypuknutí 2. světové války umožnila Francie organizovat naši armádu i na svém území. Ještě na podzim 1939 byla v Agde založena sokolská jednotka a současně s ní i zahraniční

sokolská župa. Vojenská správa čs. národního výboru zpracovala program činnosti. Program se skládal z nácviků pohybových skladeb a cvičení na nářadí. Činnost sokolské jednoty vyvrcholila na jaře 1940 veřejným vystoupením. Dne 17. června 1940, jen několik dní před kapitulací Francie, došlo k rozpuštění 1. čs. divize. Část byla přepravena do Anglie a část, která unikala jižnou cestou, se soustředila v Sýrii a Libanonu a později v Palestině, kde v prosinci 1940 vznikl čs. pěší prapor. V květnu 1942 byl prapor reorganizován na čs. 200. lehký protiletadlový pluk, který byl po vítězství spojeneckých vojsk převezen do Anglie a zařazen do samostatné obranné brigády. Služební tělovýchova se u těchto jednotek skládala z ranního cvičení a polního tělocviku, obsahem kterého byl boj zblízka a šerm bodákem, překonávání překážek, atletické cvičení a gymnastika. Pozornost se věnovala především plaveckému výcviku. Dne 12. srpna 1940 vznikla v Anglii čs. smíšená brigáda, ale už 1. července 1944 byla reorganizována na 1. čs. samostatnou brigádu a po příchodu jednotek ze středního východu se k 1. září 1943 rozšířila na Čs. samostatnou obrněnou brigádu. Počátkem září 1944 byla přesunuta do Francie, kde byla nasazena do bojů v Dunkerque.

Další významnou součástí naší zahraniční armády byli letci. Ve Velké Británii byli začleněni přímo do dobrovolnické zálohy královského letectva, ve kterém 12. července 1940 vytvořili 310. čs. stíhací peruč a 311. čs. bombardovací peruč. Počátkem října zahájila bojovou činnost 312. čs. stíhací peruč a v květnu 1941 byla založena 313. čs. stíhací peruč. Sloučením stíhacích peručí o rok později vznikla Čs. stíhací skupina. Tělesnou přípravu čs. jednotek vedli zpočátku angličtí instruktoři, absolventi anglické tělovýchovné školy.

U pozemních jednotek přípravu postupně převzali čs. důstojníci ustanovení do funkcí osvětových důstojníků. Tělesná výchova spadala do jejich kompetencí. Osvětoví důstojníci byli ustanoveni na stupni brigáda a prapor. Výkonnou složkou byli tělovýchovní instruktoři, ustanovení na jednotlivých rotách. Pro výkon této funkce byl ve dnech 4. – 7. října 1940 zorganizován tělovýchovný kurz. Tělovýchovná a sportovní činnost byla od května 1941 organizována podle směrnic „Osvětová a mravní výchova“, kde otázky tělovýchovy byly zpracované v příloze číslo tři pod názvem „Sport a tělocvik“. Na tento druh výchovy se kladl zvláště důraz, neboť nejvíc souvisí s úlohami

Atletické závody Jericho 23. 1. 1941

Atletické závody Jericho 23. 1. 1941

Vojenská sokolská jednotka v Anglii

vojáka a potřebami čs. armády. V osnovách se uvádělo: „Zavedou se všechny dostupné druhy sportu a tělocviku a jejich řízení bude svěřeno lidem ovládajícím dokonale příslušný sportovní a tělocviční odbor, a kteří v tomto podnikání nebudou vidět cíl, ale prostředek k posílení fyzických a mravních hodnot čs. vojáka. Zejména jde o plné využití míčových her. O zřízení sokolských a atletických družstev jako i pěstování jiných odvětví sportu, pro které jsou jednak instruktoři, jednak zájemci.“ Závody se organizovaly pro jednotlivce a družstva ve: vrhu koule, skoku do dálky, skoku do výšky, trojskoku, běhu, běhu štafet, střelbě z pušky, plavání, hry, přetahování lanem a sokolské prosné, které měly formu:

- pódiového vystoupení vojenské jednotky v soutěži předem hlášených sestav,
- prostných – hromadné vystoupení v prostných s puškou a sokolské prosné,
- komponovaného vystoupení pro speciální propagační vojenské účely formou sokolských sletů,
- vystoupení vojenských jednotek v ukázkách výcviku zbraní.

Tělovýchovná činnost byla organizována sokolskými jednotami, které byly založené při jednotlivých vojenských jednotkách. Jako první byla založena koncem roku 1940 sokolská jednotka v 311. čs. peruti RAF. Dne 16. března 1941 byla založena sokolská jednotka při pozemním vojsku v Reamingtonu. Vyvrcholením aktivit sokolských jednot byla účast na mezispojenceckých tělocvičných závodech uskutečněných 25. března 1944 v Tilbury. Čs.

družstvo vyhrálo nejen soutěž jednotlivců, ale i družstev. Podobně jako v období první Československé republiky i v tomto období se organizovaly při příležitosti státních svátků branné závody jako například:

- překážkový závod dvoječlenných hlídek na 5 km,
- orientační závod pětičlenných hlídek na 10 km,
- hod granátem na cíl,
- střelba z pušky a pistole.

Československý odboj na území Sovětského svazu našel svoje vyjádření ve vytvoření 1. čs. polního praporu během roku 1942. bojový křest prapor překonal v březnu 1943 při Sokolově, poté byl doplněn a reorganizován na 1. čs. samostatnou brigádu, která se vyznamenala při osvobození Kyjeva a v dalších bojích o Bílou Cerkev a Žaškov. V průběhu roku 1944 se zvýšil stav dobrovolníků z osvobozených území, a tak bylo přikročeno k budování 1. čs. armádního sboru.

Jeho součástí byl i 1. čs. samostatný letecký pluk a 2. čs. samostatná paradesantní brigáda, která byla nasazena na pomoc Slovenskému národnímu povstání. Dominantní postavení v přípravě jednotek 1. čs. armádního sboru měl bojový výcvik realizovaný na taktických cvičeních tak, jako si to vyžadovala bojová situace. Tělesná příprava byla součástí bojového výcviku. Mimo ranní půlhodinky byla tělesná příprava do programu výcviku zařazovaná v rozsahu jedné až dvou hodin denně. Zvýšená pozornost byla věnována zrychleným přesunům v terénu, boji zblízka a hodům granátů tak, aby se nácvik

co nejvíce podobal bojovým podmínkám. V létě byl do obsahu tělesné přípravy zařazen plavecký výcvik a v zimě lyžařský výcvik. Součástí čs. brigády byl prapor lyžařů-samopalníků, který byl nasazen do bojů ve Vysokých Tatrách a Malé a Velké Fatře.

I v jednotkách v Sovětském svazu tvořily soutěže vyvrcholení v tělovýchovné oblasti. Nejvýznamnější soutěže byly tzv. dny branného sportu a vojenské zdatnosti, které uspořádaly vojenské útvary v červenci 1944. Obsah soutěže tvořily: běh pětičlenných hlídek na čtyři kilometry, šestiboj (skok do výšky, skok daleký, běh na 100 m, hod granátem, šplh na laně osm metrů, střelba z pušky – pět ran na 200 m).

Pro tělovýchovu v čs. zahraničních jednotkách v období 2. světové války je charakteristické to, že se stala součástí bojového výcviku. Dominující bylo zdokonalování vojensko-praktických zručností. Úroveň osvojení se prověřovala v soutěžích. Zvýrazňoval se moment iniciativnosti a osobního přístupu.

Text: Peter Bučka,
foto: archiv autora

Vojenská sokolská jednotka v Agde

Výcvik ve Skotsku

velitel
601. skupiny speciálních sil
organizuje
výběr kandidátů na služební místa

Velitel bojové skupiny
Operátor bojové skupiny

Důstojník štábu
Praporčík štábu
Specialista (spojář/IT)
Řidič
Kuchař
Automechanik
Skladník (PHM/výstroj)

Termíny konání:
23. - 29. 4. a 10. - 16. 9. 2018

Pro přihlášení k výběru osob
a
bližší informace k nabízeným služebním místům
nás kontaktujte na personálním oddělení:

alc.:(973) 411 595, 411 549
personalni@601skss.cz

www.601skss.cz/vyberove-rizeni.html

DUM SPIRO SPERO